Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΙΒ' ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 140 Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΙΟΥΝΙΟΣ 1916

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

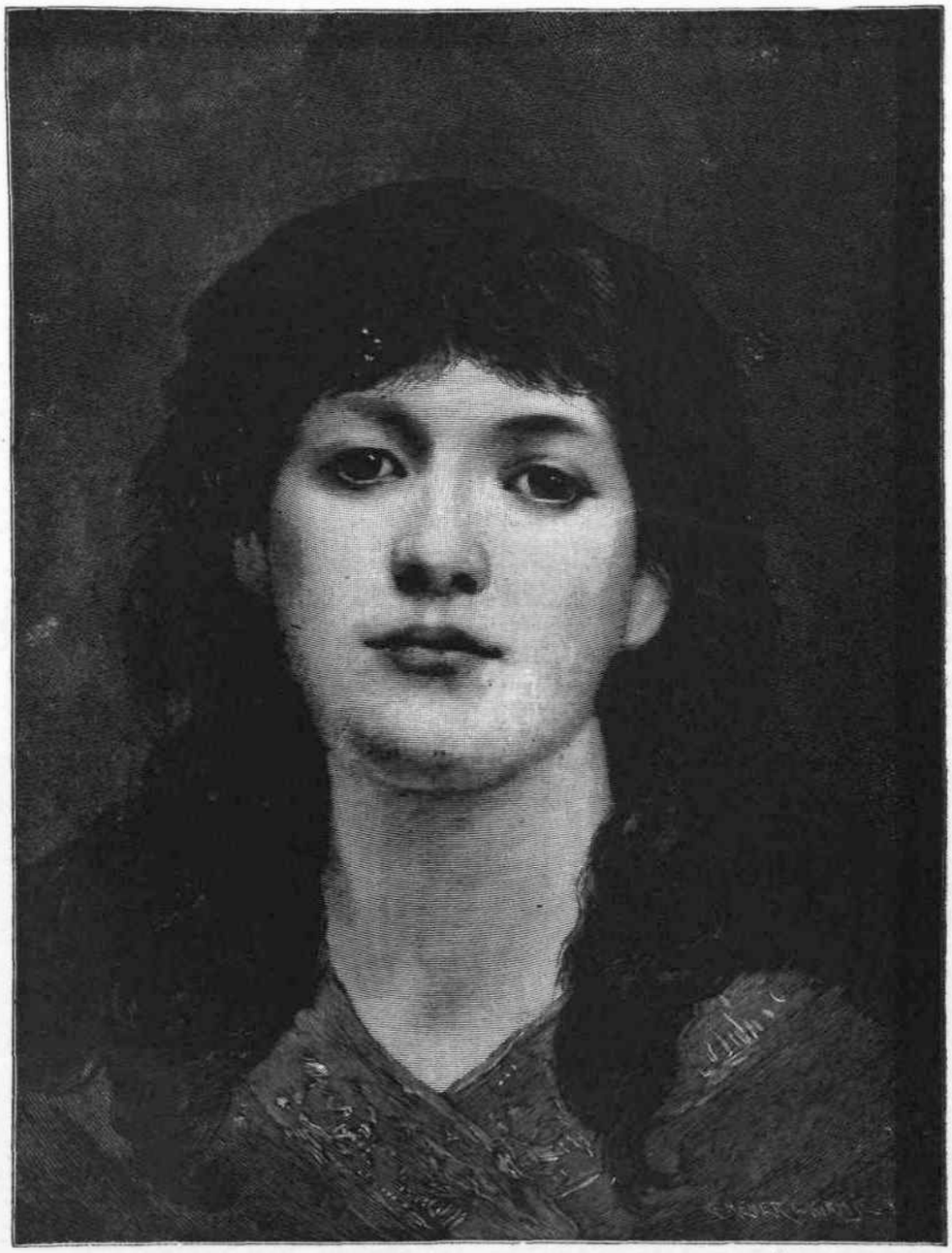

ΞΕΝΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΚΑΛΛΟΝΗ

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ,,

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΗΝΑ

Τα συμμαχικὰ στρατεύματα ἔπειτα ἀπὸ πολύμηνον σοβαρὰν προετοιμασίαν ἐπετέθησαν κατὰ τῶν Γερμανῶν ἀπὸ κοινοῦ εἰς ὅλα τὰ μέτωπα. Ὁ Ρωσσικὸς χείμαρρος ἐξεχύθη καὶ πάλιν ἀκάθεκτος εἰς τὰς ἀπεράντους ἐκτάσεις τῆς Γαλικίας καὶ προχωρεῖ νικηφόρος, κατατροπώνων τοὺς Γερμανοὺς καὶ κατατσακίζων τὴν Αὐστρογερμανικὴν ἀντίστασιν. Τὰ Ἀγγλικὰ στρατεύματα εἰς τὸ δυτικὸν μέτωπον, εἰς τὸ Ὑζὲρ καὶ εἰς τὴν Φλάνδραν, ἐνισχυθέντα μὲ νέας καὶ ἀκμαίας ἐνισχύσεις ἀπὸ σφριγηλοὺς καὶ γεμάτους ἐνθουσιασμὸν νεοσυλλέκτους ἐνήργησαν καὶ αὐτὰ γενικὴν ἐπίθεσιν κατὰ τῶν Γερμανῶν καὶ τοὺς ἠνάγκασαν νὰ ὑποχωρήσουν εἰς τὴν πρώτην καὶ κατόπιν εἰς τὴν δευτέραν ἀμυντικὴν γραμμήν, μὲ κολοσσιαίας ἀπωλείας.

Καὶ τώρα οἱ γενναῖοι Ἄγγλοι εὔζωνοι, οἱ Χαϊλάνδερς, οἱ θαυμάσιοι Ἄγγλοι πυροβοληταὶ καὶ τὸ ὑπέροχον Ἀγγλικὸν ἱππικόν, ἐξακολουθοῦν τὴν ἐπίθεσιν πάντοτε εὐνοϊκῶς ἀποκλίνουσαν ὑπὲρ αὐτῶν, πάντοτε κατατσακίζουσαν τοὺς Γερμανούς. Ἀφ' ἑτέρου οἱ Γάλλοι, ὀχιμόνον συνεκράτησαν τοὺς Γερμανοὺς εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Βερντὲν καὶ τῶν πέριξ, ἀλλὰ καὶ προήλασαν καὶ ἀνακατέλαβον πολλὰ ἐπίκαιρα σημεῖα ἀπὸ τὸν ἐχθρόν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπροξένησαν ἀνυπολογίστους ζημίας εἰς ἄνδρας καὶ εἰς ὑλικὸν πολέμου. Τοιουτοτρόπως τὸ Γερμανικὸν θηρίον περισφίγγεται πανταχόθεν, ἀπειλούμενον νὰ πνιγῇ καὶ ὁ Γερμανικὸς μιλιταρισμὸς σφαδάζει ὑπὸ τὸ σιδηροῦν πέλμα τῆς Ἀντάντ, ὅπως ὁ ἀκανθόχοιρος συσπειρωμένος ὑπὸ τὸ πέλμα τοῦ κυνηγοῦ καὶ τοῦ ὁποίου αἱ ἄκανθαι ἔχουν ἀποξενωθῇ πάσης ἀποτελεσματικῆς ἀντιδράσεως.

*

Εἰς τὸν βωμὸν τοῦ πολέμου προσεφέρθη ἕνα ἔτι θῦμα, ὁ λόρδος Κίτσενερ. Ὁ Ἄγγλος Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, ὁ Ἄγγλος στρατιώτης πρὸ παντός, μὲ τὴν ὀξεῖαν ἀντίληψιν καὶ τὴν βαθεῖαν παρατηρητικότητα, ὁ δοξάσας τὸ Ἀγγλικὸν ὄνομα εἰς τὴν Αἴγυπτον, εἰς τὴν πρωτοβουλίαν, τὴν μεθοδικότητα καὶ τὴν ἐργασίαν τοῦ ὁποίου ὀφείλεται τὸ θαῦμα τῆς ὀργανώσεως τῆς χώρας ἐκείνης. Μόλις ἐξερράγη ὁ πόλεμος μετεκλήθη ἀπὸ τὴν χώραν τοῦ Νείλου καὶ ἀνετέθη εἰς αὐτὸν ὑπὸ τῆς πατρίδος του ἡ διοίκησις τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν. Μέσα εἰς ὀλίγους μῆνας κατώρθωσε τὰ θαύματα ἐκεῖνα, ποῦ εἴδομεν εἰς τὸ Δυτικὸν μέτωπον νὰ παρουσιάζῃ ὁ Ἀγγλικὸς στρατός. Ὁ στρατηγὸς Κίτσενερ εὗρεν οἰκτρὸν θάνατον ἐντὸς τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης, πνιγεὶς συνεπείᾳ συγκρούσεως τοῦ πλοίου, τοῦ ὁποίου ἐπέβαινε, μὲ τορπίλλην, θῦμα τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως. Εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ στρατηγὸς Κίτσενερ ἦτο γνωστὸς ἐκ τῆς ἐπισκέψεώς του πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα, τὸν παρελθόντα χειμῶνα.

*

Ἐκάη λοιπὸν καὶ τὸ δάσος τῆς Δεκελείας, τὸ μοναδικὸν δάσος τῆς Ἀττικῆς, τὸ πλουσιώτερον καὶ τὸ ὡραιότερον καὶ μαζί του κατεστράφησαν τὰ ὡραῖα θερινὰ Βασιλικὰ Ἀνάκτορα καὶ ἐθρηνήσαμεν θύματα τοῦ καθήκοντος, κατέχοντα ἀρίστην θέσιν εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ εἰς τὸν στρατόν. Καὶ εἰς τοὺς ἑξετάζοντας προσεκτικώτερον τὰ πράγματα καὶ ἀνερευνῶντας βαθύτερον τὰ αἴτια, ἠθικοὶ αὐτουργοὶ τοῦ συντελεσθέντος ἐγκλήματος—διότι μόνον ὡς ἔγκλημα δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ τὸ γεγονὸς—δὲν εἶναι οὔτε ὁ Βενιζελισμός, οὔτε ὁ ἀντιδυναστισμός, οὔτε τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὰ γελοῖα ἐκεῖνα αἴτια, τὰ ὁποῖα ἐκυκλοφόρησαν εἰς τοὺς ἀντιβενιζελικοὺς κύκλους καὶ εἰς τὰς ἀντιβενιζελικὰς ἐφημερίδας. Ὁ ἠθικὸς αὐτουργὸς εἶναι τὸ Κράτος καὶ τὸ ἁρμόδιον Ὑπουργεῖον τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς του τίποτε σοβαρὸν δὲν ἔκαμε διὰ τὰ δάση. Κάθε καλοκαῖρι εὑρισκόμεθα πρὸ τοῦ ἰδίου θεάματος, τῆς ἀποψιλώσεως τῆς Ἑλληνικῆς γῆς ἀπὸ τὴν χλωρίδα ποῦ ἀναρύεται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς δάσεις. Εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν δὲν ἔχει σημασίαν τὸ δάσος τοῦ Τατοΐου. Ἐὰν δὲν ἐκαίετο αὐτό, χάρις εἰς μίαν σύμπτωσιν, ἡ ὁποία δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει, θὰ ἐκαίοντο ἄλλα, ὅπως ἐκάησαν, ἄλλωστε. Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι καίονται δάση καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ διὰ νὰ προκαλέσῃ τὴν δικαίαν ἐξέγερσιν καὶ τὴν ὀργὴν τῶν ἀντιλαμβανομένων τὴν χρησιμότητα τῶν δένδρων. Τώρα μὲ τὸν γεννηθέντα θόρυβον ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς τῆς Δεκελείας ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι οἱ ἁρμόδιοι θὰ ξυνήσουν καὶ θὰ ἀντιληφθοῦν τὸν κίνδυνον, καὶ θὰ σπεύσουν νὰ ἐπιληφθοῦν τῆς ἀπαιτουμένης ὀργανώσεως διὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ κακοῦ.

*

Αὐτὸ τὸ κακὸ ποῦ γίνεται μὲ τὰ θέατρα, πρέπει ὡρισμένως νὰ λείψῃ, εἴτε μὲ τὴν ἐπέμβασιν τοῦ κοινοῦ, εἴτε μὲ τὴν ἐπέμβασιν τῆς Ἀστυνομίας, εἴτε μὲ τὴν ἐπέμβασιν οἱουδήποτε τέλος πάντων. Σήμερα καταντᾷ νὰ ἀρχίζῃ ἡ παράστασις τὴν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν ἑσπερινὴν καὶ νὰ τελειώνῃ τὴν πρώτην καὶ ἡμίσειαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ὅταν δὲ τυχαίνῃ νὰ παίζεται ἐπιθεώρησις, περνᾷ καὶ ἡ δευτέρα μεταμεσονύκτιος. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀποξενοῦνται τοῦ θεάτρου ἐκεῖνοι ποῦ κάθονται εἰς τὰ προάστεια, διότι τὴν ὥραν ποῦ λήγει ἡ παράστασις δὲν ὑπάρχει πλέον κανένα μέσον συγκοινωνίας διὰ νὰ τοὺς μεταφέρῃ εἰς τὰ σπίτια τους. Ἀλλὰ καὶ ὁ κόσμος ποῦ κάθεται κοντὰ δὲν ἔχει καμμίαν ἀνάγκην νὰ ξενυκτᾷ καὶ νὰ καθυστερῇ τὴν ἑπομένην ἀναγκαστικῶς ἀπὸ τὴν δουλειά του. Ἡ δωδεκάτη καὶ ἡμίσεια εἶναι ὥρα κανονικὴ νὰ τελειώνουν τὰ θέατρα καὶ πρέπει σύμφωνα μὲ αὐτὴν νὰ κανονίζουν τὴν ὥραν τῆς ἐνάρξεως τῆς παραστάσεως οἱ διάφοροι θεατρῶναι. Φέρουν ὡς δικαιολογίαν, ὅτι διὰ τὴν βραδύτητα αὐτὴν εἶναι ὑπεύθυνον τὸ κοινόν, τὸ ὁποῖον ἀργεῖ νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸ θέατρον. Ἀλλ' ἡ δικαιολογία αὐτὴ δὲν στηρίζεται ἐπὶ οὐδεμιᾶς βάσεως. Τὸ κοινὸν ἅμα ἰδῇ μιὰ - δυὸ φορές, ὅτι ἡ ὥρα τῆς ἐνάρξεως ὁρίζεται ἐπακριβῶς καὶ μέχρι λεπτοῦ, θὰ ἀναγκασθῇ νὰ συμμορφωθῇ.

*

Ἀκόμη ἕνα ἔργον, ποῦ ἀποτελεῖ δεῖγμα τοῦ ἐκπολιτισμοῦ μας, ἱδρύθη τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς Σεπτῆς Βασιλίσσης καὶ ἐργάζεται ἤδη ὑπὸ τὴν προστασίαν Της. Τὸ νοσοκομεῖον τῶν κτηνῶν. Καὶ τὰ ζῶα εἶναι ἔμψυχα ὄντα καὶ πάσχουν καὶ αὐτὰ ὅπως ὁ ἄνθρωπος, ἀδιάφορον ἂν δὲν ἠμποροῦν νὰ ἐκδηλώσουν ἐνάρθρως τὸν πόνον τους καὶ τὸ παράπονόν τους. Καὶ αὐτὰ ἔχουν ἀνάγκην περιποιήσεως καὶ νοσηλείας, ὅπως καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὅταν εἶναι ἄρρωστα. Τὸ νοσοκομεῖον, μὲ τὴν βοήθειαν ὅλων τῶν νεωτέρων ἐπιστημονικῶν μέσων, ἐργάζεται θαυμάσια καὶ πλεῖστα ζῶα εὑρίσκουν ἐκεῖ μεθοδικὴν καὶ συστηματικὴν θεραπείαν ἀπὸ εἰδικοὺς κτηνιάτρους. Τοιουτοτρόπως τὸ μέγα μέρος τῶν κτηνῶν, ποῦ παρέχουν εἰς τὸν ἄνθρωπον πολυτίμους ὑπηρεσίας, εὑρίσκουν ἐκεῖ μέσα τὴν θεραπείαν καὶ τὴν ὑγείαν, ἀντὶ νὰ ἀποθνήσκουν, ὅπως συνέβαινεν ἕως τώρα, ἐλλείψει τῆς συστηματικῆς νοσηλείας καὶ τῆς καταλλήλου θεραπείας.

*

Ἦτο καιρὸς πλέον νὰ ἀλλάξῃ ἡ ὥρα. Ἔπειτα ἀπὸ σχετικὴν πρότασιν τοῦ κ. Αἰγινήτου ἐλήφθη ἀπόφασις, ὅπως ἀπὸ τῆς 15 Ἰουλίου ὅλα τὰ ὡρολόγια τῆς πόλεως πηδήσουν 25 λεπτὰ ἐπὶ πλέον ἀπὸ τὴν κανονικὴν ὥραν, τὴν ὁποίαν θὰ δεικνύουν τότε. Καὶ ἦτο καιρὸς πλέον, διότι ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴν τῆς ὥρας εἰς τὴν Εὐρώπην, ἡμεῖς ἐδῶ εὑρισκόμεθα ὡς ἀποξενωμένοι καὶ ἡ συνεννόησίς μας μὲ τὰ διάφορα Εὐρωπαϊκὰ κέντρα, ὡς ἐκ τῆς διαφορᾶς τῆς ὥρας, καθίστατο προβληματική. Μιὰ φορὰ δὲ ποῦ ἐτέθη τὸ ζήτημα τῆς ἀλλαγῆς τῆς ὥρας εἰς τὸ μέσον, ἔπρεπε νὰ ληφθῇ μία ἀπόφασις καὶ διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἀναχρονιστικοῦ ἡμερολογίου, τὸ ὁποῖον ἀκολουθοῦμεν. Διότι, ὡς γνωστόν, τὸ ἡμερολόγιόν μας καθυστερεῖ κατὰ δεκατρεῖς περίπου ἡμέρας τοῦ ἡμερολογίου τῶν Δυτικῶν, τὸ ὁποῖον ἐπίσης καθυστερεῖ καὶ αὐτὸ τοῦ ἀκριβοῦς ἡμερολογίου. Φαντασθῆτε τώρα, ἀφοῦ αὐτὸ ποῦ εἶναι τελειότερον καὶ ἀκριβέστερον ἀπὸ τὸ δικό μας καθυστερεῖ, πόσον μᾶλλον ἐκεῖνο ποῦ ἀκολουθοῦμεν ἡμεῖς. Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Συγκοινωνίας ὕψωσε πρὸ πολλοῦ τὴν σημαίαν τῆς ἐπαναστάσεως καὶ καθιέρωσεν ὡς ἐπίσημον ἡμερολόγιον διὰ τὰς διαφόρους πράξεις καὶ συναλλαγάς του τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον. Τὸ παράδειγμα τοῦ Ὑπουργείου τῆς Συγκοινωνίας θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπισημοποιηθῇ ἀπὸ τὸ Κράτος καὶ νὰ καθιερωθῇ ὡς ἐπίσημον ἡμερολόγιον τοῦ Κράτους τὸ Γρηγοριανόν. Διότι εἶναι ἀναχρονισμὸς ἐν πλήρει εἰκοστῷ αἰῶνι νὰ εὑρισκώμεθα ἐν καθυστερήσει δεκατριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τὸ πραγματικὸν ἡμερολόγιον.

*

Ἐκεῖνοι ποῦ φωνασκοῦν καὶ ὀρύονται καθημερινῶς, ὅτι ὅλη ἡ εὖ φρονοῦσα μερὶς τοῦ Ἀθηναϊκοῦ καὶ Πειραϊκοῦ κοινοῦ εἶναι κατὰ τοῦ Μεγάλου Ἀρχηγοῦ τῶν Φιλελευθέρων, τί ἔχουν νὰ εἰποῦν διὰ τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ Ἐμπορικοῦ κόσμου τῆς γείτονος πόλεως καὶ τῶν Ἀθηνῶν ὑπὲρ τοῦ Βενιζέλου; Τὰ κατακλύσαντα τὸν πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Ἀρχηγοῦ χῶρον πλήθη καὶ αἱ θερμαὶ ἐκδηλώσεις καὶ αἱ δαιμονιώδεις ζητωκραυγαὶ καὶ ἐπευφημίαι, τί ἄλλο εἶναι παρὰ μία ἀόμη ἀπόδειξις, ὅτι τὸ ἀκολουθούμενον ὑπὸ τοῦ μεγάλου ἀρχηγοῦ τῶν Φιλελευθέρων πολιτικὸν πρόγραμμα τυγχάνει τῆς πλήρους καὶ ἀκεραίας ἐμπιστοσύνης τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ; Τί ἄλλο ἀποδεικνύει παρὰ τὸ ἀναμφισβήτητον γεγονός, ὅτι ὁ λαὸς ἀνεγνώρισε πλέον τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ πραγματικόν του συμφέρον καὶ συμφώνως πρὸς αὐτὰ τὰ δύο ἐξακολουθεῖ νὰ περιβάλλῃ διὰ τῆς ἐμπιστοσύνης του τὸν κ. Βενιζέλον; Ἀλλ' αἱ φωνασκίαι καὶ οἱ ὀρυγμοὶ μόνον παροδικὴν ἐντύπωσιν ἠμποροῦν νὰ κάμουν καὶ τίποτε ἐπιπλέον. Ἡ ἀλήθεια κατόπιν φαίνεται καὶ διαλάμπει ἐν ὅλῃ της τῇ μεγαλοπρεπείᾳ.

*

Κυριαρχία τῆς Ἐπιθεωρήσεως πέρα ὡς πέρα προμηνύεται καὶ καθ' ὅλην τὴν ἐφετεινὴν θεατρικὴν σαιζόν. Τὰ πλεῖστα τῶν θεάτρων ἐργάζονται μὲ Ἐπιθεωρήσεις, καὶ τὰ ἄλλα ποῦ δὲν ἐπρόφθασαν διὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον λόγον νὰ ἀνεβάσουν τοιαῦτας, σπεύδουν νὰ τὰς ἀνεβάσουν, κινούμενα πλέον ἀπὸ τὸ αἴσθημα τῆς αὐτοσυντηρήσεως. Ἐφέτος δὲ τὸ κακὸ ἐπῆρε τρομακτικὸ κατήφορο, διότι διὰ ν' ἀναβιβασθῇ μία Ἐπιθεώρησις ἐφέτος ἐξοδεύονται χιλιάδες ὁλόκληροι δραχμῶν, ἀντιπροσωπεύουσαι περιουσίας ὁλοκλήρους. Μιὰ ἐπίσημος ἐγκαθίδρυσις πλέον εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν τῆς *φεερὶ* μὲ τὸν πλοῦτον τῶν κοστουμιῶν, τῶν πολυποικίλων, πολυχρώμων καὶ ἐξωτικῶν ἁμφιέσεων, καὶ φαντασμαγορικῶν σκηνογραφιῶν. Ἔτσι, μὲ τὴν νέαν αὐτὴν μορφὴν ποῦ ἐπῆρεν ἡ Ἐπιθεώρησις, κοντὰ εἰς τοὺς συγγραφεῖς παρεκάθησαν τώρα καὶ ἀκόμη δύο συνεργάται ἐξ ἴσου σπουδαῖοι καὶ ἐξ ἴσου ἀπαραίτητοι, ὁ σκηνογράφος καὶ ἡ μοδίστρα. Ὅπως δὲ φαίνεται, τὸ κακὸν θὰ προχωρήσῃ καὶ θὰ κυριαρχήσῃ εἰς τὸ Ἀθηναϊκὸν θέατρον καὶ τὸν χειμῶνα ποῦ μᾶς ἔρχεται, διότι ἕως τώρα ἔχουν ἀναγγελθῆ διὰ τὸν προσεχῆ χειμῶνα δύο Ἐπιθεωρήσεις μὲ πλούσιον φαντασμαγορικὸν μέρος καὶ πληθώραν φανταστικῶν καὶ ἐξωφρενικῶν σκηνῶν.

ΜΙΑ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Μέσα εἰς τὴν δίνην τοῦ πολέμου, ἡ ὁποία συνταράσσει, δύο ἔτη τώρα καὶ κρατεῖ ἐν ἐξεγέρσει τὸν κόσμον ὁλόκληρον, μέσα εἰς τὸν παγκόσμιον ἀλληλοσπαραγμόν, ποῦ ἔχει μετατρέψει τὴν Εὐρώπην ὁλόκληρον εἰς μακελειό, πέρασεν ἀπαρατήρητη μία θρυλλικὴ ἐπέτειος, ποῦ ἐδόξασε τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς πλέον λαμπρὰς σελίδας τῆς ἱστορίας τῆς ἀνεξαρτησίας μας.

Τὴν 22αν λήξαντος μηνός, συνεπληρώθη ἡ 95η ἐπέτειος ἀπὸ τὴν λαμπρὰν ἐκείνην ἡμέραν τοῦ 1821, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ μικρὰ Ἑλληνικὴ νῆσος, τὰ Ψαρά, παρεδόθη ὁλοκαύτωμα τοῦ πυρός, ἐρείπια καὶ σωρὸς ἀπὸ πέτρες εἰς τοὺς Τούρκους, ὑπερήφανος διότι εἰς τὴν καταστροφήν της παρέσυρε καὶ κατέστρεψεν ὁλόκληρον τὸν Τουρκικὸν στόλον, ποῦ εὑρίσκετο εἰς τὸν λιμένα της, ἔνδοξος διότι οἱ κάτοικοί της ἐπροτίμησαν νὰ ἀνατιναχθοῦν εἰς τὸν ἀέρα, παρὰ νὰ παραδοθοῦν εἰς τοὺς Τούρκους, πολεμοῦντες ἕως τὴν τελευταίαν τους στιγμήν, διὰ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τους.

Παντοῦ ὅπου εὑρίσκετο Τουρκικὸς στόλος, οἱ Ψαριανοὶ περιέφερον τὸ ὄνομα τῆς νήσου των, ποῦ ἦτο συνώνυμον μὲ τὸν τρόμον, τὸ πῦρ καὶ τὴν καταστροφήν. Καὶ ὁ Σουλτᾶνος ἀπηυδήσας ζητεῖ τὴν καταστροφὴν τῆς ἡρωϊκῆς νήσου. Διαταγαὶ δίδονται εἰς τὸν Χοσρὲφ πασᾶν καὶ ὁ Σουλτανικὸς δάκτυλος ἀποξέει, ἀπὸ τὴν μανίαν του, τὴν νησίδα ἀπὸ τὸν χάρτην.

*

Ὁ Τουρκικὸς στόλος ἑτοιμάζεται. Οἱ Ψαριανοὶ μόλις τὸ ἔμαθαν συνεκεντρώθησαν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἀντιτάξουν ἄμυναν, ἐφ' ὅσον καὶ μὰ ρανὶς αἵματος μένει εἰς Ψαριανὴν φλέβαν. Ἑτοιμάζεται στρατὸς ἀπὸ 1300 Ψαριανοὺς 1027 μισθωτοὺς καὶ 700 παροίκους. Καὶ ἡ ἄμυνα ὀργανοῦται. Τροφαὶ δὲν ὑπάρχουν. Ἀλλ' οἱ ἥρωες τῶν Ψαρῶν δὲν ἀπελπίζονται. Μένουν ἐκεῖ, γεμᾶτοι ἀπὸ σθένος νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν ἐπερχομένην Τουρκικὴν θύελλαν.

Τὴν 20ην τοῦ μηνὸς ἐμφανίζεται ὁ Τουρκικὸς στόλος. Μιὰ ἀπόπειρα ἀποβιβάσεως τῶν Τούρκων εἰς τὸν Κάναλον ἀποτυγχάνει. Τὴν δευτέραν ἡμέραν καὶ ἄλλη ἀπόπειρα εὑρίσκει τὴν ἴδια τύχη. Ἡ ἀντίστασις ὅμως δὲν ἠμποροῦσε νὰ συνεχισθῇ. Καὶ οἱ Τοῦρκοι ἐπιτέλους ἀποβιβάζονται. Ἀλλ' οἱ Ψαριανοὶ εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ πωλήσουν ἀκριβὰ τὸ νησί τους. Καὶ διεκδικοῦν τὸ ἔδαφός των σπιθαμὴν πρὸς σπιθαμή. Καὶ μάλιστα σὰν λέοντες, σκορποῦντες εἰς τὰς τάξεις τῶν Τούρκων τὸν ὄλεθρον καὶ τὸ πῦρ.

Ὁ Ψαριανὸς πρόξενος τῆς Ρωσσίας συλλέγει γυναικόπαιδα εἰς τὸ Ρωσσικὸν Προξενεῖον καὶ ὑψώνει τὴν Τουρκικὴν σημαίαν. Ματαία ὅμως ἡ προσπάθεια. Οἱ Τοῦρκοι εἰσέρχονται, φονεύουν τὸν Κομνηνὸν καὶ σφάζουν καὶ αἰχμαλωτίζουν τὰ γυναικόπαιδα. Δεύτερον συμβούλιον συνέρχεται εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου ἀπὸ τοὺς Δ. Γ. Χ. Κοντζιᾶν, Χ. Ἀνδρέαν Μοναρχίδην, Ἀλέξανδρον Μαμούνην, καὶ τὸν γέροντα Δημήτριον Βρατσᾶνον μὲ τὸν υἱόν του Ἀντ. Βρατσᾶνον. Καὶ τὸ συμβούλιον ἀποφασίζει νὰ πολεμήσουν στῆθος μὲ στῆθος οἱ ἄνδρες καὶ νὰ κλείσουν τὰ γυναικόπαιδα εἰς τὴν πυριτιδαποθήκην τοῦ φρουρίου. Ὅταν θὰ πλησιάζαν ἐκεῖ οἱ Τοῦρκοι, ὁ πρῶτος ἀνὴρ ποῦ θὰ εὑρίσκετο κοντά, θὰ μετέδιδε φωτιὰ εἰς τὴν πυρίτιδα.

*

Ἡ ἔνδοξος ἡμέρα ξημερώνει. Κυριακή. Οἱ ὀλίγοι πολεμισταὶ κανονιοβολοῦνται καὶ ἀπὸ τὴν ξηρὰ καὶ ἀπὸ τὴν θάλασσαν. Τρὶς ὁρμοῦν οἱ Τοῦρκοι καὶ τρὶς ἀποκρούονται. Ἀλλ' οἱ διευθέται τῶν πυροβόλων θραύονται καὶ οἱ ὑπερασπισταὶ τοῦ ἡρωικοῦ νησιοῦ ἔρχονται χέρια μὲ χέρια μὲ τοὺς Τούρκους. Οἱ Τοῦρκοι λυσσαλέοι ὁρμοῦν πρὸς τὴν πυριτιδαποθήκην. Τὰ γυναικόπαιδα ἐν ἀπογνώσει κλαίουν καὶ ὀδύρονται.

Ἡ τραγικὴ ἀλλὰ καὶ δοξασμένη στιγμὴ πλησιάζει. Ὁ Βρατσᾶνος φιλεῖ τὸν γέροντα πατέρα του καὶ ἁρπάζει ἕνα ἀναμμένον δαυλόν.

—Ἐλευθερία ἢ θάνατος φωνάζει.

Μία λάμψις ἐκτυφλωτικὴ ἐπακολουθεῖ καὶ φωτίζει τὸ Αἰγαῖον. Ὁ βράχος καὶ μαζί του ὅλο τὸ νησί, κλονίζεται, ἕνας δοῦπος συγκλονίζει τὴν γῆν καὶ μετ' ὀλίγον, οὔτε φρούριον, οὔτε ὑπερασπισταί, ὑφίστανται πλέον!...

Κανεὶς ἀπὸ τὸ φρούριον δὲν διεσώθη. Μόνον ὀλίγες γυναῖκες ἠχμαλωτίσθησαν!...

Αὐτὴ εἶναι ἡ λησμονηθεῖσα Ἐπέτειος τοῦ ἡρωϊκοῦ νησιοῦ, ἐπάνω στὴν ὁλομαύρη ράχη τοῦ ὁποίου, περπατόντας ἡ δόξα μονάχη, μελετᾷ τὰ λαμπρὰ παληκάρια, καὶ στὴν κόμη στεφάνι φορεῖ καμωμένο ἀπ' τὰ λίγα χορτάρια ποὺχαν μείνει στὴν ἔρημη γῆ!...

* * *

ΣΟΙ ΕΓΕΝΝΗΘΗΤΕ ΤΟΝ ΙΟΥΝΙΟΝ

Ἐκεῖνοι ποῦ ἐγεννήθησαν τὸν Ἰούνιον, ὑπάγονται εἰς τὸν πέμπτον ἀστερισμὸν τοῦ Ζωδιακοῦ, τὸν Καρκίνον. Συμβουλὴ δι' αὐτοὺς ἀπαραίτητος εἶναι ἡ ἑξῆς: «Κοντὰ στὴν θέλησι χρειάζεται καὶ ἐπιμονή».

Οἱ ἄνδρες καὶ αἱ γυναῖκες, ποῦ γεννῶνται ὑπὸ τὸν ἀστερισμὸν αὐτόν, ἔχουν πολὺ εὐδιάκριτα χαρακτηριστικά. Οἱ ἄνδρες γίνονται ρωμαλαῖοι, αἱ δὲ γυναῖκες μεγάλου ἀναστήματος καὶ πολλάκις ἀξιοσημειώτου ἐμορφιᾶς, ὅπως ἡ Ἥρα, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχαῖοι εἶχαν ἀφιερώσει τὸν μῆνα αὐτόν.

*

Προκειμένου διὰ τοὺς ἄνδρας, ποῦ ἐγεννήθησαν ὑπὸ τὸν ἀστερισμὸν αὐτόν, εἶναι ὑπερηφάνου ἐν γένει χαρακτῆρος. Ἔχουν καλὴ καρδιά, εἶναι γενναιόφρονες. Ἀγαποῦν τὰ μακρυνὰ ταξείδια καὶ τοὺς ἀρέσει νὰ κάμνουν ἐπιχειρήσεις. Εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις των εὐνοοῦνται μᾶλλον ἀπὸ τὰ ἐλαττώματά τους. Ἡ εἰλικρίνεια καὶ ἡ ἀγαθότης τοὺς κάμνουν ἀρεστοὺς καὶ εἰς τοὺς ἄλλους. Τὸ δὲ καλὸν φυσικόν τους, ἑλκύει ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τοὺς γνωρίζουν.

*

Ἐκεῖνο, ποῦ χαρακτηρίζει ἰδιαιτέρως τὰς γυναῖκας, ποῦ ἐγεννήθησαν τὸν Ἰούνιον, εἶναι ἡ μεγάλη κλίσις τους πρὸς τὴν ζηλοτυπίαν, τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην. Ἀνευρίσκει κανεὶς εἰς αὐτὰς τὸν φιλόνεικον χαρακτῆρα τῆς θεᾶς Ἥρας, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ρωμαῖοι ἀφιέρωναν τὸν μῆνα αὐτὸν καὶ τῆς ὁποίας αἱ συχναὶ σκηναὶ ἐτάρασσον συχνὰ τὸ νοικοκυριὸ τοῦ Διός. Εἰς ἀντάλλαγμα ὅμως ἡ Ἥρα, ὑπῆρξεν ἀγνή, καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως καὶ ἦτο ἡ μόνη θεά, ποῦ δὲν ἀπίστησε πρὸς τὸν σύζυγόν της.

Αἱ γυναῖκες ποῦ ἐγεννήθησαν τὸν Ἰούνιον, γίνονται ἐξαίρετοι σύζυγοι. Ἡ συζυγικὴ πίστις τους εἶναι παραδειγματική, ὁ δὲ θυμός τους καταπραΰνεται εὔκολα, εἴτε μὲ ἕνα τρυφερὸν λόγον, εἴτε μὲ ἕνα φιλί. Γενικῶς αἱ γυναῖκες ποῦ γεννῶνται κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν ἀγαποῦν τὰ στολίδια.

*

Ἔπειτα ἀπὸ τὰ γενικὰ αὐτὰ γνωρίσματα μερικαὶ συμβουλαὶ εἶγε ἀπαραίτητοι.

Οἱ ἄνδρες ποῦ ἐγεννήθησαν τὸν μῆνα αὐτὸν εἶναι θερμῆς ἰδιοσυγκρασίας καὶ ρίπτονται εὔκολα εἰς τὰς ἡδονὰς μὲ τὴν αὐτὴν πάντοτε ὁρμήν, τὴν ὁποίαν δείχνουν εἰς τὴν ἐργασίαν. Ἡ ἀξιοπρέπειά τους καὶ αἱ παραφοραί τους τοὺς ἐξυπηρετοῦν. Ἀλλὰ δὲν θὰ χαροῦν ἐπὶ πολὺν καιρὸν τὰς κατακτήσεις των, ἀκριβῶς διότι τὰς κάμνουν μὲ μεγάλην εὐκολίαν. Οἱ γεννηθέντες ὑπὸ τὸ ζώδιον τοῦ Καρκίνου θὰ κάμουν καλὰ νὰ μένουν ἄγαμοι, διότι ὁ χαρακτήρ τους εἶναι ἐπιρρεπὴς εἰς τὰς φιλονεικίας, αἱ ὁποῖαι ταράσσουν τὴν ἡσυχίαν τῶν δύο συζύγων. Ἐὰν ὅμως θέλουν νὰ δοκιμάσουν τὴν τύχην, μὲ κάποιαν ἐλπίδα νὰ γίνουν εὐτυχεῖς σύζυγοι, πρέπει νὰ διαλέξουν γυναῖκα, ὄχι πολὺ ὡραίαν, ἡ ὁποία νὰ μὴ ἔχῃ πολλὰς ἀξιώσεις. Ἡ τοιαύτη σύζυγος τοὺς κάμνει εὐτυχεῖς καὶ ὑπερηφάνους συζύγους. Προτιμότερον δι' αὐτοὺς νὰ μὴ πάρουν γυναῖκα, γεννηθεῖσαν τὸν Μάρτιον.

Ὁ πέμπτος ἀστερισμὸς τοῦ Ζωδιακοῦ δὲν παρέχει τὰ κυρίως τάλαντα, προδιαθέτει ὅμως διὰ μερικὰς ὡραίας τέχνας, ὡς τὴν ποίησιν, τὴν μουσικὴν καὶ τὴν ζωγραφικήν. Οἱ ἄνδρες εἶναι ἀξιοπρεπεῖς καὶ νοήμονες. Ξεύρουν νὰ ἐπιβάλλωνται, εἰς οἱονδήποτε κύκλον καὶ ἂν εὑρεθοῦν. Μὲ κάποιαν προσπάθειαν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνουν διάσημοι ρήτορες καὶ νὰ δημιουργήσουν οὕτω ζηλευτὴν θέσιν μεταξὺ τῶ

ἀγαποῦν τὰς τέρψεις. Οἱ φίλοι τους ὅμως πρέπει νὰ μὴν εἶνε θορυβώδεις, διότι ὁ πολὺς θόρυβος εἶναι ἀφορμὴ τῆς κοπώσεως. Πρέπει νὰ ἀποφεύγουν τοὺς ὑπερήφανους, τοὺς ζηλιάρηδες, διότι καὶ οἱ ἴδιοι ἔχουν χαρακτῆρα, ὅπου τὰ ἐλαττώματα αὐτὰ κυριαρχοῦν. Προκειμένου περὶ τῆς τακτικῆς, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ τηρήσουν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις των, πρέπει νὰ μὴ εἶναι ἀνυπόμονοι καὶ βιαστικοί. Θὰ ἐπιτύχουν ἀσφαλῶς, ὑπὸ τὸν ἀπαραίτητον ὅμως ὅρον νὰ ἐπιμείνουν εἰς ἐκεῖνο ποῦ ἀρχίζουν, διότι κάποια ἰσχυρογνωμοσύνη εἰς τὰς ὑποθέσεις τους εἶναι ἀναγκαία. Ἡ βιομηχανία καὶ αἱ τέχναι εἶναι εὐνοϊκαὶ εἰς αὐτούς. Εἰς τὰς βλέψεις τους ἔχουν πάντοτε σχεδὸν ἐπιτυχίας καὶ ἠμποροῦν μάλιστα νὰ ἀποβλέπουν εἰς ἀσφαλεῖς θριάμβους εἰς κάθε πρᾶγμα.

*

Αἱ γυναῖκες ποῦ ἐγεννήθησαν τὸν Ἰούνιον, εἶναι ὅλο καρδιά. Πολὺ αἰσθηματικαί, ἀφιερώνονται πραγματικῶς, ὅταν ἀγαπήσουν. Πολὺ ζηλιάρες, γίνονται γλήγορα τυραννικὲς γιὰ κείνους ποῦ ἀγαποῦν. Πρέπει νὰ φυλάγωνται ἀπὸ τὸ ἐλάττωμά τους αὐτό, διότι θὰ καταστρέψουν τὴν ζωήν τους μὲ τὰ φοβερὰ βάσανα, ποῦ προκαλεῖ ἡ ὑπερβολικὴ ζήλεια. Εἶναι πολὺ εἰλικρινεῖς καὶ πολὺ δίκαιαι. Ἀγαποῦν χωρὶς ἀνταλλάγματα καὶ ἀπαιτοῦν ἀπὸ τοὺς συζύγους των τὴν αὐτὴν συζυγικὴν πίστιν. Ἀλλὰ συχνὰ παρεμβαίνει ἡ ζηλοτυπία καὶ τοῦτο εἶναι τὸ μεγαλείτερον κακὸν δι' αὐτάς.

Αἱ γυναῖκες ποῦ ἐγεννήθησαν τὸν Ἰούνιον, πρέπει νὰ ἔχουν ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς ἔρωτάς των ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ ἀξιοῦν τὴν ἀνταπόδοσιν, ἐν μέρει, τῆς ἀφοσιώσεως, τὴν ὁποίαν αὐταὶ δίδουν ἀφθόνως. Ἐὰν οἱ ἄνδρες ποῦ ἐγεννήθησαν τὸν Ἰούνιον εἶναι ἐλάχιστα καμωμένοι διὰ τὸν γάμον, αἱ γυναῖκες ὅμως, ποῦ εἶναι ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ Καρκίνου, δὲν λησμονοῦν, ὅτι ἡ Ἥρα, ἡ προστάτις των, προήδρευεν εἰς τὸν γάμον, κατὰ τὴν μυθολογίαν. Ἡ εὐφυΐα τους τὰς βοηθεῖ νὰ κρύπτουν τὰ ἐλαττώματά τους. Γίνονται πρὸ παντὸς γυναῖκες τοῦ καθήκοντος καὶ ἐξαίρετοι οἰκοδέσποιναι. Φαίνονται πάντοτε μὲ περίνοιαν, διακρίνουν τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακόν, τὸ δίκαιον ἀπὸ τὸ ἄδικον καὶ μὲ τὴν ἐχεμύθειάν τους ἀποφεύγουν πολλὰς θλίψεις.

Ἡ ἐκλογὴ ἐκείνου ποῦ θὰ γίνῃ συζυγός των εἶναι ὀλίγον δύσκολος δι' αὐτάς. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὅμως, πρέπει νὰ πεισθοῦν, ὅτι εἶναι τυχηραὶ καὶ ὅτι ἐκ τύχης ἀνεκάλυψαν θησαυρόν. Πρέπει νὰ ἐκλέγουν κατὰ προτίμησιν ἄνδρα ἐξυπνον μέν, ἀλλὰ ὄχι καὶ μὲ πολλὴν θέλησιν. Αἱ γυναῖκες πρέπει νὰ μὴ λησμονοῦν, ὅτι ἡ χάρις τους δὲν τὰς κάμνει ἀγαπητὰς μεταξύ τους, τὰς κάμνει ὅμως ἀρεστὰς εἰς τοὺς ἄνδρας. Οἱ τρόποι, μὲ τοὺς ὁποίους τοὺς κατακτοῦν εἶναι τέτοιοι, ὥστε νὰ διεγείρουν τὸ πάθος. Μεταξὺ των πρέπει νὰ ἀποκαλύπτωνται διότι διεγείρουν τὴν ἀντιπάθειαν.

Αἱ γυναῖκες, ποῦ γεννῶνται κατὰ τὸν Ἰούνιον, πρέπει νὰ ἀποκλείσουν ἀπὸ τὸν στενὸν κύκλον τῶν φίλων των, ἐκείνας ποῦ ἔχουν χαρακτῆρα αὐταρχικὸν καὶ ὑπόκεινται εἰς μελαγχολίαν. Διὰ τὰς καθημερινὰς σχέσεις των πρέπει νὰ ἐκλέγουν χαρακτῆρας ἀντιθέτους πρὸς τὸν ἰδικόν τους. Πρέπει νὰ ἀποφεύγουν τὸ ψεῦδος, τὸ κουτσομπολιό, τὰς στρεψοδικίας, τὰς φιλονικείας καὶ τὰ χιμαιρικὰ σχέδια.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΑΝ.—Ἡ Γαλλικὴ ἐθνικὴ ἑορτὴ ἐπανηγυρίσθη ἐφέτος εἰς τὴν πρωτεύουσαν ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε. Χιλιάδες λαοῦ, συνελθοῦσαι, μετέθησαν κάτωθεν τῆς Γαλλικῆς Πρεσβείας καὶ ἐξητωκραύγασαν ὑπὲρ τοῦ Γαλλικοῦ Ἔθνους. Αἱ θερμαὶ αὗται ἐκδηλώσεις διετράνωσαν ἀκόμη μίαν φορὰν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐκτίμησιν, τὴν ὁποίαν ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς τρέφει πρὸς τὸ φιλελεύθερον καὶ εὐγενικὸν Γαλλικὸν Ἔθνος.

Τὰ παιδιὰ ποῦ ἐγεννήθησαν τὸν Ἰούνιον ἔχουν ὡραῖον πρόσωπον. Εἶναι εὔθυμα καὶ χαρωπά, ἀλλ' ἔχουν μεγάλην ροπὴν πρὸς τὴν λαιμαργίαν. Ὁ χαρακτήρ τους διαμορφώνεται πολὺ δύσκολα. Εἶναι ὑπερβολικὰ πεισματάρικα, διὰ τοῦτο δὲ δὲν πρέπει νὰ ὑποχωρῆτε εἰς τὰ αἰτήματά τους. Εἶναι ἔξυπνα, ἀγαποῦν τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ ἔχουν φυσικὸν ὀκνηρόν. Ἡ ἐκπαίδευσίς των πρέπει νὰ ἐπιβλέπεται καλῶς.

* * *

* ΠΩΣ ΙΔΡΥΘΗ Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ *

Κατὰ τὸ 1634 εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Σαὶν Μαρτὲν καὶ τῆς Βιεῖγ Ἑτύδ, ὑπῆρχε τὸ σπίτι τοῦ Κονράρ, ὅπου συνηθροίζετο καθ' ἑβδομάδα ἕνας μικρὸς ὅμιλος φίλων. Ὁ Κοντώ, ὁ Γκομπήλ, ὁ Σαπλαίν, ὁ Ντεσμαρέτ, ὁ Χάμπερ, ὁ Ζιρύ, ὁ Σεριζαί, ὁ Μαλεβῆς καὶ ὁ Ἀββᾶς ντὲ Σεριζύ. Ὅταν κανένας ἀπὸ τὸν ὅμιλον τῶν φίλων τελείωνε κανένα ἔργον του, τὸ διάβαζεν εἰς τοὺς ἄλλους καὶ ἐκεῖνοι ἐξέφεραν ἐλεύθερα τὴν γνώμην τους ἐπ' αὐτοῦ. Κάποτε ἡ συνομιλία ἐξακολουθοῦσε μεταξὺ τῶν φίλων εἰς τὸ ὕψαθρον, εἰς κανένα περίπατον, ἢ τελείωνε μὲ κανένα κοινὸν γεῦμα. Τὰ μέλη τοῦ ὁμίλου αὐτοῦ εἶχαν ὑποσχεθεῖ μεταξύ τους νὰ μὴ ἀνακοινώνουν σὲ κανένα διὰ τὰς συναθροίσεις των εἰς τὸ σπίτι τοῦ Κονράρ.

Ὁ Ἀββᾶς ντὲ Μπουαρομπέρ, εὐνοούμενος τοῦ καρδιναλίου Ρισελιέ, εἶχεν ὡς ἀποστολὴν νὰ κρατῇ ἐνήμερον τὴν Α. Πανιερότητα, δι' ὅ,τι συμβαίνει εἰς τὸ Παρίσι. Αὐτὴ ἡ ἀποστολὴ διὰ κάθε ἄλλον θὰ ἦτο δύσκολη, ἢ καλλίτερα ἀκατώρθωτη. Ἀλλὰ διὰ τὸν Μπουαρομπέρ, ἦτο πολὺ εὔκολη, διότι εὑρίσκετο μέσα εἰς ὅλας τὰς ὑποθέσεις καὶ ἐγνώριζε καὶ τὶς παραμικρότερες λεπτομέρειες. Ἔτσι, ὅταν ἐρωτόμαθε διὰ τὴν συνάθροισιν αὐτήν, ποῦ ἐγίνετο εἰς τὸ σπίτι τοῦ Κονράρ, κατελήφθη ἀπὸ μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ παρίσταται καὶ αὐτὸς εἰς τὰς συνεδριάσεις καὶ εἰς τὰς συναναστροφὰς ὡς μέλος.

Καὶ μίαν ὡραίαν ἡμέραν εἰσήρχετο εἰς τὸ σπίτι τοῦ Κονράρ καὶ ἐζήτησε νὰ ἐπιβάλῃ τὸν ἑαυτόν του ὡς ἑταῖρον. Οἱ δέκα ἑταῖροι εἰς τὴν ἀρχὴν ἔδειξαν δυσκολίαν νὰ τὸν παραδεχθοῦν ὡς μέλος. Ἀλλ' ὁ Ἀββᾶς ἐπέμεινε καὶ εἰς τὸ τέλος ἐπέτυχε νὰ καταπείσῃ τοὺς δέκα ἑταίρους. Κάθησαν ἐπὶ πολὺ κατ' ἐκείνην τὴν συνεδρίασιν καὶ ὁ Μπουαρομπέρ, μόλις ἐτελείωσεν ἡ συνεδρίασις, ἔσπευσε νὰ μεταδώσῃ εἰς τὸν Ρισελιέ, ὅ,τι περίεργον καὶ εὔθυμον ἄκουσε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συνεδρίας. Ἀλλ' ὁ καχύποπτος καρδινάλιος ἐφοβήθη, μήπως κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίπλαστον ἐκείνην φιλολογικὴν συντροφιάν, ἐξυφαίνεται καμμιὰ συνωμοσία ἐναντίον του. Καὶ ἐχρειάσθη νὰ καταβάλῃ ὁ Ἀββᾶς ὅλην τὴν ἐξυπνάδα του καὶ νὰ ἐξαντλήσῃ ὅλην τὴν ἐπιχειρηματολογίαν του διὰ νὰ μεταπεισθῇ ὁ πανίσχυρος καρδινάλιος καὶ νὰ διαλυθοῦν ἅπασαι αἱ ὑποψίαι του. Τοιουτοτρόπως κατορθώθη μὲ τὸ εὔχαρι καὶ κωμικὸν ὕφος, τὸ ὁποῖον προσέδιδεν εἰς τὴν ὁμιλίαν του ὁ Ἀββᾶς, ὄχι μόνον νὰ διαλυθοῦν ὅλαι αἱ ὑποψίαι τοῦ Ρισελιέ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀρχίσῃ νὰ σκέπτεται πῶς θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ χρησιμοποιήσῃ ὡς φίλους του τὸν Κονράρ καὶ τοὺς ὑπολοίπους ἑταίρους. Θὰ μποροῦσαν ἄραγε, οἱ δέκα αὐτοὶ ἄνθρωποι τοῦ πνεύματος, διευθυνόμενοι καταλλήλως, ὀργανούμενοι ἄριστα εἰς μίαν ἑταιρίαν, νὰ μεταστρέψουν τὸ ἐναντίον του ρεῦμα τῆς κοινῆς γνώμης, μὲ κατάλληλον πνευματικὴν τροφήν; Δὲν θὰ ἦτο κατωρθωτὸν νὰ ἐξουδετερωθῇ διὰ μέσου τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ἡ ἀντιδημοτικότης τοῦ Καρδιναλίου;

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΔΙΑ ΤΟΝ ΒΕΝΙΖΕΛΟΝ. — Οἱ ἔμποροι Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, συνοδευόμενοι ἀπὸ πλήθη ἄπειρα λαοῦ, μετέθησαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Βενιζέλου καὶ διεβεβαίωσαν αὐτόν, ὅτι τίθενται παρὰ τὸ πλευρόν του, διὰ τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν δόξαν τῆς Πατρίδος.

Τὴν ἰδέαν ταύτην ὁ Καρδινάλιος ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν Ἀββᾶν καὶ οἱ δύο ὁμοῦ συνεζήτησαν τὸ πρόγραμμα. Καὶ κατέληξαν εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ προτείνῃ ὁ Μπουαρομπὲρ εἰς τοὺς νέους φίλους του τῆς ὁδοῦ Σαὶν Μαρτὲν «νὰ κανονίσουν καὶ νὰ τελειωποιήσουν τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν». Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ θὰ ἐπιτυγχάνετο τὸ ποθούμενον ἀποτέλεσμα νὰ συσσωματοθοῦν οἱ δέκα ἑταῖροι εἰς μίαν ὀργάνωσιν, ἀνεγνωρισμένην ἐπισήμως καὶ προστατευομένην ἀπὸ τὸ Κράτος, πάντοτε ὅμως διατελοῦσαν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψίν του. Φυσικὰ ὁ Κονράρ καὶ οἱ σύντροφοί του ἤσυχα καὶ εἰρηνικά, ὅπως περνοῦσαν, ἀνεξάρτητοι δέ, δὲν ἄκουσαν μὲ ἐνθουσιασμὸν τὴν πρότασιν τοῦ νέου ἑταίρου, μὴ θέλοντες νὰ ὑπαχθοῦν ὑπὸ ζυγόν, ὅσον χρυσὸς καὶ ἂν ἦτο οὗτος. Ἀλλ' ὁ πανοῦργος Ἀββᾶς κατώρθωσε καὶ πάλιν νὰ καταρρίψῃ τὰς πρώτας ἀντιστάσεις, ἀναλαμβάνων ὑπ' εὐθύνην του νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὸν πανίσχυρον ὑπουργὸν τὴν παραδοχὴν τῶν προσφορῶν του. Ἀλλ' οἱ ἐχθροὶ τοῦ Ὑπουργοῦ, οἱ ἐχθροὶ τοῦ Ρισελιὲ, ἐνόησαν ἀμέσως τὰ σχέδια του. Καὶ κατηγοροῦσαν εἰρωνικῶς τὸν Κονράρ καὶ τοὺς συντρόφους του, διότι ἐτέθησαν ὑπὸ τοὺς περιορισμοὺς τοῦ πανισχύρου Καρδιναλίου.

Ἐν τούτοις ἡ Ἀκαδημία συνεστήθη, παρ' ὅλας τὰς ἀντιδράσεις, αἱ ὁποῖαι προέκυψαν καὶ συνετάχθη καὶ τὸ καταστατικόν της. Καὶ αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς Λουδοβῖκος ὁ ΙΓ' δὲν εἶδε μὲ καλὸν ὄμμα τὴν σύστασιν τοῦ Σωματείου, καὶ ὑπέγραψε μὲ πολλὴν μεγάλην δυσαρέσκειαν τὰ διατάγματα τῶν διορισμῶν τῶν Ἀκαδημαϊκῶν διατελῶν, ὑπὸ τὴν ἐπιροὴν τοῦ Καρδιναλίου. Ἡ Βουλὴ ὅμως ἐφάνη πλέον θαρραλέα καὶ ἠρνήθη τὴν ἐπικύρωσιν. Ἡ δημοσία γνώμη ἐκηρύχθη ἀπεριφράστως, κατὰ τῆς Ἀκαδημίας. Ὁ Ἀρνὼ ντ' Ἀνζιλλὺ ἠρνήθη νὰ συμμετάσχῃ, Ὁ Ντεζινιὲ καὶ ὁ Μπαλζὰκ διεμαρτυρήθησαν. «Αὐτὸ ποῦ θέλουν νὰ μᾶς ἐπιβάλουν, εἶναι μιὰ τυραννία τοῦ πνεύματός μας, τὴν ὁποίαν τυραννίαν θὰ ὀφείλωμεν νὰ ὑποστῶμεν ἀγογγύστως, ἡμεῖς, οἱ συγγραφεῖς. Ἂν αὐτὸ γίνῃ εἶμαι πιὰ ἀντάρτης, αἱρετικὸς, βάρβαρος!» Πιεσθεὶς νὰ μετάσχῃ ἀναγκάσθηκε νὰ πηγαίνῃ εἰς τὰς συνεδριάσεις, ὅπως θὰ πήγαινε κανεὶς εἰς τὴν ἀγχόνην, φιγουράρων σὰν ἀπομεμονομένος μέσα εἰς τοὺς τόσους παράξενους τύπους, ποῦ εὑρίσκοντο μέσα εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων. Ὁ Σκαρρὸν φρονοῦσε τότε, ὅτι οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ θὰ ἦσαν σὰν πορτιέρηδες, καλοί, γιὰ νὰ προσφέρουν καθίσματα, νὰ ξεσκονίζουν ἔπιπλα καὶ νὰ ἀνάβουν τὰ φῶτα. Ἐκτὸς ἀπὸ ὀλίγους ἐντίμους ἀνθρώπους ποῦ θὰ εὕρεθοῦν — διετείνοντο ἄλλοι — τὸ ὑπόλοιπον τῶν Ἀκαδημαϊκῶν θὰ ἀπαρτίζεται ἀπὸ ἀμαθεῖς καὶ σοφιστάς. Καὶ τὰ κοροϊδευτικὰ ἐπίθετα ἔπεφταν σὰν βροχὴ ἐπὶ τῶν πρώτων Ἀκαδημαϊκῶν, τοὺς ὁποίους ὀνόμαζαν τὰ ***παιδιὰ τῆς ἐλεημοσύνης τοῦ Μπουαρομπέρ***.

Ὁ Ἀββᾶς ἐπιφορτισθεὶς νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸν Καρδινάλιον τὰς αἰτήσεις, ἔδειξε περισσότερον ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς συγγραφεῖς, ποῦ εἶχαν ἀνάγκην καὶ εὑρίσκοντο εἰς οἰκονομικὰς στενοχωρίας, παρὰ δι' ἐκείνους ποῦ εἶχαν πραγματικὸ ταλέντο. Καὶ ἡ φιλευσπλαχνία του αὐτὴ καὶ ἡ φιλελευθερία, ἔγινε πρόξενος κακοῦ, διότι μέσα εἰς τὴν Ἀκαδημίαν μαζεύτηκαν ἄνθρωποι χιλίων εἰδῶν, διαφόρων ἐπαγγελμάτων καὶ ἀντιθέτων ἐντελῶς φύσεων. Ἐπὶ πλέον, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ Ἀκαδημία ἐστερεῖτο ὡρισμένου οἰκήματος. Κουβαλοῦσε τὸ καταστατικόν της ἀπὸ τὴν ὁδὸν Σαὶν Μαρτὲν εἰς τὴν ὁδὸν Σέγκ Ντιαμάν, καὶ ἀπὸ τὸ Ὠτὲλ Πελλεβὲ εἰς τὸ Ὠτὲλ ντὲ Μιλουζέν.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἀπεφασίσθη, ὅπως οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ καταρτίσουν ἕνα λεξικὸν καὶ καθορίσουν μίαν ρητορικὴν γλῶσσαν καὶ μίαν ποιητικήν, συντάσσοντες καὶ τὴν ἀνάλογον γραμματικήν. Ἀλλὰ τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἄρχισαν, πλὴν τοῦ λεξικοῦ. Πολλὲς φορὲς ἐματαιοῦτο ἡ συνεδρία, ἕνεκεν ἐλλείψεως ἀπαρτίας, καὶ ἄλλοτε πάλιν οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ μόλις πήγαιναν ἔφευγαν, εὑρίσκοντες χίλιες δύο προφάσεις. Μιὰ μέρα μάλιστα, ἡ Ἀκαδημία ἤρχισε καὶ ἐτελείωσε τὴν συνεδρίασίν της μὲ ἕνα μόνον Ἀκαδημαϊκόν!... Πολλοὶ πάλιν ἀπὸ τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς ἠσχολοῦντο μὲ κάθε ἄλλο πρᾶγμα, παρὰ μὲ τὴν γλωσσολογίαν. Συζητοῦσαν, μάλωναν, γελοῦσαν, προσπαθοῦσαν νὰ σκοτώνουν τὸν καιρόν τους μὲ διάφορα παιγνίδια. Μόλις ὅμως ἄρχιζαν νὰ μιλοῦν γιὰ τὸ λεξικόν, τοὺς κατελάμβανε δυσθυμία. Ὁ καρδινάλιος ἠναγκάσθη ἐπὶ τέλους νὰ θυμώσῃ. Καὶ τοὺς διεμήνυσεν, ἐὰν εἰς διάστημα τριῶν ἡμερῶν δὲν ἀνελάμβανον σοβαρῶς τὰ καθήκοντά τους, θὰ τοὺς ἔπαυεν. Οἱ Ἀθάνατοι ἤρχισαν νὰ παρίστανται τακτικὰ εἰς τὰς συνεδριάσεις. Καὶ ἔδωσαν δύο χιλιάδες λίρες διὰ τὴν ἐργασίαν τοῦ λεξικοῦ, ἤτις ἔπρεπε νὰ εἶναι κοινή, εἰς τὸν δυστυχῆ Βωζελά, ὁ ὁποῖος τὴν ἔκαμε μόνος.

Ὁ καρδινάλιος, τοῦ ὁποίου αἱ βλέψεις καὶ τὰ σχέδια ἐπὶ τῶν Ἀκαδημαϊκῶν δὲν ἔπαυσαν ὑφιστάμενα πάντοτε, ἐδείχθη συγκαταβατικὸς καὶ ἐσυγχώρησε τὴν ὀκνηρίαν

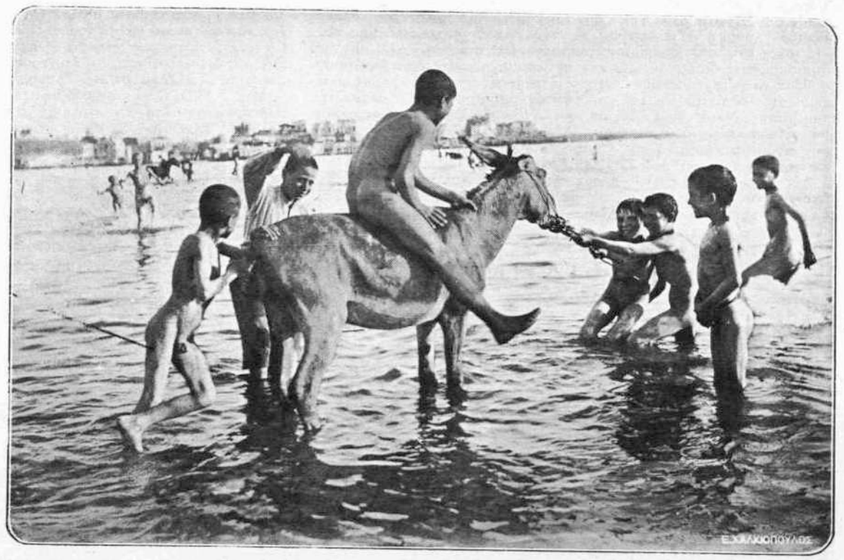

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ.— Εἰς τὰ Φάληρα ἄρχισεν ἡ καλοκαιρινὴ περίοδος τῶν μπάνιων καὶ τῶν θαλασσίων διασκεδάσεων. Τὸ θέαμα ποῦ παριστᾷ ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν ἀπαντᾶται συχνὰ εἰς τὴν ἀκτὴν τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου. Τὰ παιδιὰ χαίρονται τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ τὴν δροσιὰ τῆς θαλάσσης, ἐλεύθερα, μακρυὰ ἀπὸ τὸ Σχολεῖον, τὸ Συντακτικὸν καὶ τὴν Ἄλγεβραν.

Η ΛΕΙΨΥΔΡΙΑ.— Αἱ Ἀθῆναι ἐφέτος ὑποφέρουν ἀπὸ λειψυδρίαν. Τὸ νερὸ τοῦ Δήμου δὲν προφθάνει νὰ ἱκανοποιῇ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν κατοίκων τῆς διπλασιασθείσης πόλεως, λόγῳ δὲ τῆς ξηρασίας, ποῦ ἐπεκράτησε κατὰ τὸν ἐφετεινὸν χειμῶνα καὶ τῆς μὴ ἐγκαίρου λήψεως μέτρων, καὶ τὸ νερὸ σπανίζει καὶ αἱ συνοικίαι ὑποφέρουν ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν αὐτήν. Πρὸς μείωσιν τοῦ κακοῦ ὁ Δῆμος διέθεσεν ἱκανὸν ἀριθμὸν ὑδροφόρων αὐτοκινήτων καὶ βυτίων, μὲ τὰ ὁποῖα μεταφέρει καὶ διανέμει εἰς τὰς συνοικίας νερό.

αὐτήν, ὑπὸ τὸν ὅρον πάντοτε, ὅπως ἡ Ἀκαδημία τοῦ διορθώνῃ τοὺς λόγους, ἐργάζεται εἰς τὰ θεολογικὰ συγγράμματά του καὶ ἐξυμνῇ τὰς νίκας του. Ἔπειτα, ὅταν ἡ ἐναντίον τοῦ καρδιναλίου καταχραυγὴ ἔλαβεν ὀξυτέραν μορφήν, ἐνεπιστεύθη εἰς τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς νὰ ἀπαντοῦν εἰς τοὺς λιβέλλους, οἱ ὁποῖοι ἐγράφοντο ἐναντίον του. Ἀλλ' οἱ Ἀκαδημαϊκοί, εἴτε διότι τοὺς ἔλειπεν ἡ πεποίθησις, εἴτε διότι δὲν ἠμποροῦσαν νὰ μεταχειρισθοῦν λέξεις καὶ φράσεις ἀπὸ ἐκείνας, ποῦ μετεχειρίζοντο οἱ ἀντίπαλοι τοῦ καρδιναλίου, ἀπέτυχον εἰς τὴν ἀποστολήν τους αὐτήν. Μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τους αὐτήν, οἱ Ἀθάνατοι ἤλπιζαν, ὅτι θὰ κατορθώσουν νὰ ἀναπαυθοῦν. Ἀλλ' ἐλογάριασαν χωρὶς τὸν τρομερὸν προστάτην τους. Διότι ὁ καρδινάλιος ἐπροκάλεσε τὴν διαπάλην ἐκείνην τὴν τρομερὰν τοῦ Σὶντ τοῦ Ρακίνα.

Αὐταὶ καὶ ἄλλαι πολλαὶ ἀκόμη ὑπῆρξαν αἱ μεγάλαι δυσκολίαι, αἱ ὁποῖαι ἀνεφάνησαν εἰς τὰ πρῶτα βήματα τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὴν ἠμπόδισε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ὕψος, εἰς τὸ ὁποῖον ἔφθασε.

* * *

* ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ *

— ΔΙΗΓΗΜΑ —

— Εὔα, κόρη μου, πρέπει νὰ πῇς τὸ ναί. Ὁ κ. Λέανδρος εἶναι τόσο καλός, σ' ἀγαπᾷ τόσο, τὸ ξέρεις, μᾶς τὸ εἶπε τόσες φορὲς ὅτι σὲ βρίσκει πολὺ χαριτωμένη. Ξέρεις, παιδί μου, ποῦκα δὲν ἔχουμε γιὰ νὰ σοῦ δώσωμε. Ὁ μπαμπᾶς σου εἶναι ὡς τὰ μαλλιὰ πνιγμένος στὰ χρέη. Ὅ,τι εἴχαμε, τὰ πουλήσαμε γιὰ νὰ βαστάξουμε τὴν θέσιν μας καὶ νὰ σοῦ δώσουμε ἀνατροφὴ τέτοια, ποῦ νὰ σοῦ ἐξασφαλίσῃ ἕνα καλὸ γάμο. Εὔα, μή, εἶσαι ἔτσι ψυχρή, ὅταν ἔρχεται ὁ κ. Λέανδρος. Εἴμεθα ὑποχρεωμένοι σ' αὐτόν. Μὲ τὰ μέσα ποῦ ἔχει, προβίβασε τὸν μπαμπᾶ σου καὶ μᾶς βοήθησε τόσο. Ἔπειτα σὲ ζητῇ ἐπιμόνως, τὸ ξέρεις; ἔ, τὸ ξέρεις πῶς σ' ἀγαπᾷ; Μίλα λοιπόν, γιατὶ δὲν ἀπαντᾶς;

— Τί θέλεις μαμμᾶ μου, νὰ σοῦ πῶ;

— Τί νὰ μοῦ πῇς ἄκαρδο παιδί, σκληρὸ παιδί, καὶ ἄπονο κορίτσι! Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ μὲ ρωτᾷ τί νὰ πῇ! Λέγε, τὸν παίρνεις ἄνδρα σου, ναὶ ἢ ὄχι; Μίλα.

— Ἔ ναὶ τὸν παίρνω, μαμμᾶ μου, δὲν ἀρνοῦμαι.

— Τὸ λὲς μὲ τὴν καρδιά σου; ἐπαναλαμβάνει ἡ κ. Ἰουλία κατα-πραϋνθεῖσα.

— Ναὶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, ἀπήντησεν ἡ Εὔα, καὶ κάθησε στὸν καναπέ, ἥσυχη καὶ ἀτάραχη, μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ ἀτενίζουσα τὴν μαμμᾶ της κατάμματα.

— Δὲν ἀγαπᾷς ἄλλον; ρώτησε πάλιν ἡ κ. Ἰουλία μὲ ἀμηχανίαν.

— Ὄχι, δὲν ἀγαπῶ κανένα, κανένα! Εἶσαι τώρα εὐχαριστημένη μαμμᾶ;

— Ὦ παιδάκι μου χρυσό, νὰ σὲ φιλήσω!

Κάθησε κοντά της. Τῆς πῆρε τὰ χέρια μέσα στὰ δικά της, καὶ τὰ κρατοῦσε σφιχτὰ σὰν νὰ φοβώτανε μὴ τῆς φύγῃ.

— Παιδίμου, ἄκουσε τώρα καλὰ τί θὰ σοῦ πῶ, τῆς εἶπε ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἡ μητέρα της, μὲ τὸ κεφάλι χαμηλωμένο, χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ κυττάξῃ τὸ κορίτσι της στὰ μάτια. Θὰ σοῦ εἰπῶ τώρα, Εὔα, κάτι. Εἶσαι ἔξυπνο κορίτσι καὶ θὰ μὲ νοιώσῃς. Ἐμεῖς, Εὔα, μου τώρα τὸ ἀπόγευμα θὰ φύγουμε· ὅπως ξέρῃς, θὰ ἔλθῃ ὁ κ. Λέανδρος νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ. Θὰ μᾶς δικαιολογήσῃς, ὅτι ἔτυχε κάτι ἐπεῖγον, ὅτι πήγαμε στὴν θειά σου, καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλεις. Ἄκου, Εὔα μου. Νὰ μὴ τὸν δεχθῆς στὸ σαλόνι... μπορεῖ νὰ τύχῃ νἄλθῃ χαμμιὰ ἐπίσκεψις καὶ ἡ ὑπηρέτρια, νὰ σοῦ τὴν φέρῃ μέσα. Θὰ τὸν δεχθῆς μέσα στὴν σέρρα. Τὴν ἐβάψαμε γαλάζια. Ἔγινε μιὰ τρέλλα ἡ σέρρα. Πῆγα καὶ ἀγόρασα πολλὰ λουλούδια. Πᾶμε μέσα, παιδί μου. Ἔλα, σήκω.

Ἡ Εὔα ὠχρὴ σὰν νεκρή, ἀκολούθησε τὴν μαμμά της ἄφωνη, καὶ ἡ κ. Ἰουλία μὲ τὴν ὄψι θριαμβευτικὴ γιὰ τὴν ἀνέλπιστη ὑποταγὴ τῆς κόρης της, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε πρώτη. Ἡ Εὔα σήκωσε τὰ μάτια καὶ μία ἔκπληξι ζωγραφίστηκε στὸ εὐγενικὸ πρόσωπό της. Ἡ κάμαρα, ποῦ ἔβλεπε στὸ λιακωτό, μέσα στὴν ὁποίαν φύλαγαν τὸν χειμῶνα τὰ λουλούδια καὶ τὰ ἄχρηστα πράγματα, εἶχε μεταβληθῆ σὲ θαυμασία σέρρα. Ἄνθη, ἂν ὄχι σπάνια, πλούσια ὅμως, ἦσαν σὲ ὑπόβαθρα ἐπάνω καὶ σχηματίζανε ἕνα πράσινο θόλο. Φοινικοειδῆ διάφορα, λατάνιες καὶ δενδρόφυλλα, ἤνωναν τὰ φύλλα τους σὲ χωριτωμένα συμπλέγματα. Εἰς τὸ μέσον ἕνα μικρὸ τραπεζάκι, μὲ βιβλία καὶ λουλούδια, σὲ ἕνα ὡραῖο γιαπωνέζικο βάζο. Ἕνας καναπές, δυὸ - τρεῖς πολυθρόνες ψάθινες, μὲ γαλάζια μεταξωτὰ προσκεφαλάκια. Εἰς τὴν ἄκρη μιὰ ντορμὲζ μισοχρυμμένη πίσω σένα παραβάν ποῦ παρίστανε μικροὺς Ἔρωτας καὶ Νύμφας. Λουλούδια παντοῦ. Σὲ γλάστρες, σὲ δοχεῖα, σὲ βαζάκια ἐπάνω στὶς ἐταζέρες, στὰ τραπεζάκια, στὸν τοῖχο, σὲ μικρὲς βάσεις. Τὰ ἀκάθαρτα γυαλιὰ ποῦ ἔβλεπαν στὸν δρόμο καὶ στὴν ταράτσα ἔλαμπαν, κ' ἕνα τοῦλι ἄσπρο, σὰ γαλάζιο φόντο, ἄφινε νὰ μπαίνῃ ἕνα φῶς ὠχρό, ποῦ σὲ προδιέθετε σὲ ρέμβηνα. Ἡ Εὔα, φύσις καλλιτεχνική, λατρεύουσα τὸ ὡραῖον, ἄφησε τὰ μάτια της πρῶτα νὰ πλανηθοῦν εἰς ὅλα τὰ ὡραῖα ἀντικείμενα ποῦ ἔβλεπε γύρω της, ἀλλ' ὅταν ἐκύτταξε τὴ μαμμά της ἀνεσκίρτησε καὶ μία πτυχὴ πικρὴ ἐχαράχθη ἀνάμεσα εἰς τὰ λεπτὰ φρύδια της. Τὰ χείλη της ἔτρεμαν ἐλαφρά, ἀλλὰ καμμία λέξις, κανένα κίνημα δὲν ἄφινε νὰ προδώσουν τὶς σκέψεις της. Ἡ κ. Ἰουλία, ἔκλεισε μὲ προσοχὴ τὴν πόρτα, πῆρε τὴν Εὔα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ἔφερε στὸν καναπέ. Τὸ γαλάζιο φόρεμα, ποῦ ἡ μητέρα της τῆς εἶχεν ἐπιβάλλει νὰ φορέσῃ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἦταν ἁρμονικὰ συνδυασμένο μὲ τὸν διάκοσμο τοῦ δωματίου. Τὰ μαλλιά της, σηκωμένα ἐλαφρὰ στὸ μέτωπό της, ἄφιναν ἀκάλυπτον, ὅπως συνήθως, τὸ ὡραῖο παρθενικὸ πρόσωπό της καὶ μία τρέσσα ξανθιά, πυκνὴ ἔπεφτε στὶς πλάτες της καὶ κατέβαινε σχεδὸν ὡς τὸ φόρεμά της. Ἡ Εὔα ἦτον ἔμμορφη, ἁπλῆ, γλυκειά, σεμνή, μιὰ παιδοῦλα ἀκόμη ἀνύποπτη. Ἡ μητρικὴ τῆς κ. Ἰουλίας προβλεπτικότης, μέσα στὴ σέρρα αὐτή, τὴν μετέβαλε σὲ μιὰ ἔμψυχη τοῦ Ραφαὴλ εἰκόνα, σὲ μία ἡδυπαθῶς ἀγνὴ νηρηΐδα, σὲ ἕνα πλάσμα γοητευτικὸ καὶ ἐλκυστικό. Ἦτανε μία λαμπάδα καὶ τὴν μετέβαλε σὲ θρυαλλίδα, ἦτανε φλόγα καὶ τὴν μετέβαλε σὲ δαυλό. Ἡ μητέρα ἐπιτηροῦσε τὸ ἔναυσμα. Ἡ ἔκρηξις δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ ἐπέλθῃ. Ἀλλὰ ἡ μητέρα ἐπιθυμοῦσε νὰ εἶναι ἐκ τῶν προτέρων βεβαία γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα. Τὴν ἄγρα τοῦ γαμβροῦ. Κάθησε κοντὰ στὸ παιδί της, ποῦ τὰ στήθεια της ἐθήλασαν νήπιο, καὶ μὲ τὰ χέρια, τὰ φορτωμένα δακτυλίδια, στὸ κεφάλι τῆς κόρης της, ἄρχισε τὴ διδασκαλία:

—Ἄκου, Εὔα μου· εἶσαι ἄγγελος, χρυσό μου, σὰν κουκλὶ ψεύτικο, θὰ τρελλαθῇ μαζί σου ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Ἡ ὑπηρέτρια θὰ σοῦ τὸν φέρῃ ἐδῶ. Τοῦ εἶπα πῶς εἶσαι ρωμαντικὴ λιγάκι, πῶς τὴν περισσότερην ἡμέρα τὴν περνᾷς ἐδῶ μέσα, πῶς εἶναι ὁ ναός σου ἐδῶ καὶ κανεὶς δὲν τολμᾷ νὰ σὲ ἀνησυχήσῃ.

— Μά, μαμμά, τώρα τακτοποιήσατε τὸ δωμάτιο αὐτό, πῶς λοιπόν;

— Οὔφ! μὰ εἶσαι κουτή, τὸ ξέρεις; Ἔ καλά! εἶχα τόσον καιρὸ στὸν νοῦν μου αὐτὴ τὴ σκηνή, καὶ δὲν τὸ ἔκαμα πρωτήτερα, γιατὶ δὲν εἶχα χρήματα. Τώρα ποῦ ἤβρα, νά, τὸ ἑτοίμασα.

— Καλὰ μαμμά, μὰ ὅλα αὐτὰ τὰ λεπτὰ ποῦ πετάξατε γι' αὐτὰ ἐδῶ τὰ πράγματα, γιατὶ δὲν πληρώνατε μ' αὐτὰ κανένα χρέος μας;

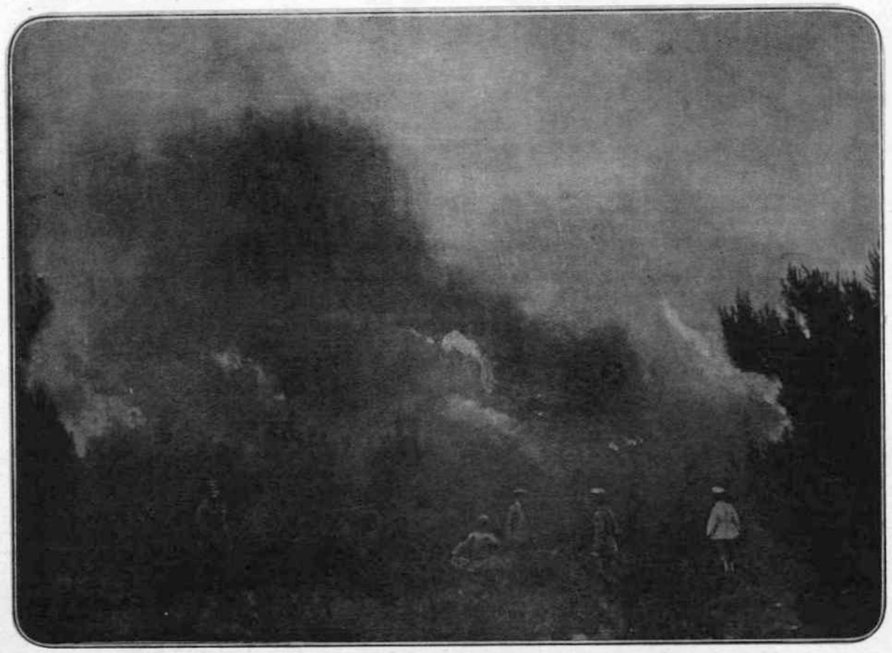

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΥΡΚΑΪΑΝ ΤΟΥ ΤΑΤΟΪΟΥ.— Πρὶν ἀκόμη κατωρθωθῇ νὰ γνωσθῇ ἀκριβῶς περὶ τίνος πρόκειται, τὸ πῦρ εἶχε λάβει διαστάσεις τρομακτικάς. Ὅταν κατωρθώθη νὰ σταλῇ ἡ πρώτη στρατιωτικὴ δύναμις, διὰ νὰ ἐντοπίσῃ τὴν καταστρεπτικὴν ἐνέργειαν τοῦ πυρός, ἦτο ἀργὰ πλέον, διότι οὐρανομήκεις φλόγες εἶχον ἀγκαλιάσει ὁλόκληρον τὸ δάσος καὶ πυκνὰ καὶ πνιγηρὰ σύννεφα καπνοῦ ἐμπόδιζον τὸ ἔργον τῶν στρατιωτῶν. Ἐν τούτοις οἱ στρατιῶται, ἀψηφοῦντες τὸν κίνδυνον, ἐρρίπτοντο μέσα εἰς τὰς φλόγας, προσπαθοῦντες νὰ διασώσουν, ὅτι ἦτο δυνατόν.

— Οὔ, μὰ σκοτοῦρα εἶσαι πιά. Ἄκουσέ με, Εὔα, θὰ σοῦ μιλήσω σὰν νὰ ἦσουν μεγάλη. Εἴμαστε χαμένοι. Ἂν δὲν πάρῃς τὸν Λέανδρο, νὰ σωθοῦμε, ὁ μπαμπᾶς σου θὰ πάῃ φυλακή, θὰ μᾶς πάρουν ὅτι κι' ἂν ἔχουμε, θὰ μᾶς γυμνώσουν τὸ σπίτι, καὶ σὺ θὰ μείνῃς ἀνύπαντρη καὶ δυστυχισμένη. Ἂν θέλῃς νὰ σώσῃς τὸν μπαμπά σου κι' ἐμένα, πρέπει νὰ πιάσῃς στὰ δίκτυα σου τὸν Λέανδρο, νὰ τὸν παρασύρῃς νὰ τὸν τρελλάνῃς, νὰ τὸν ἐξαναγκάσῃς νὰ σὲ πάρῃ, νὰ σὲ στεφανωθῇ. Ἀκοῦς, Εὔα; νὰ τὸν ἐξαναγκάσῃς νὰ σὲ στεφανωθῇ. Εἶναι πλούσιος καὶ θὰ ἐξασφαλίσῃς τὰ γεράματα τοῦ πατέρα σου, καὶ τῆς μητέρας σου.....

— Πέτε καλλίτερα τὰ λοῦσα, ἐψιθύρισεν ἡ Εὔα, ὠχρή. Καὶ ἕνα δάκρυ κύλησε ἀπὸ τὰ μάτια της, ποῦ τὸ σκούπισε κρυφά.

— Εὔα, νοιώθεις τώρα... τῆς εἶπεν ἡ μητέρα της σιγανά, σὰν νὰ φοβώτανε μήπως ἀκούσῃ κι' αὐτὴ ἀκόμη ἡ ἴδια ἐκεῖνο ποῦ ἤθελε νὰ πῇ στὸ παιδί της. Τώρα, σήμερα γιὰ πρώτη φορά, ἕνα φιλὶ μονάχα, ἕνα... Ὄχι περισσότερα... Εὔα, ἀκοῦς;

— Ναί, μαμμᾶ μου, σᾶς ἀκούω καὶ σᾶς νοιώθω...

— Καὶ θὰ τὸ κάμῃς αὐτό; ἔ; μίλα μου... πὲς νὰ εἶμαι ἥσυχη.

— Νὰ μὲ φιλήσῃ, μαμμᾶ: ναί, ἂν ἀρκεσθῇ στὸ πρῶτο... ἂν ὄχι;...

—Ἂν ὄχι ν' ἀντισταθῇς... ν' ἀντισταθῇς... στὸ ἐπαναλαμβάνω... ἀκοῦς;

— Μὰ τί ἕνα, τί πολλά, δὲν εἶναι τὸ ἴδιο;....

— Ἄχ! δὲν καταλαβαίνεις πῶς τὸ ἕνα φιλὶ ἀφίνει τὴν ἐπιθυμία τοῦ δευτέρου, καὶ τὸ δεύτερο πρέπει νὰ τὸ πάρῃ ἀρραβωνιασμένος;.. δὲν τὸ νοιώθεις κουτό; Λοιπὸν σύμφωνοι ἔ;

Σηκώθηκε, φίλησε τὴν κόρη της στὰ μαλλιά, γιατὶ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ κηλιδώσῃ μὲ τὰ χείλη της τὸ λευκὸν καὶ ἁγνὸ μέτωπο τῆς παιδούλας, ποῦ κατηχοῦσε στὴ βδελυγμία τῆς ζωῆς. Ἄνοιξε τὴν πόρτα βιαστική, μὴ τύχῃ καὶ μετανοιώσῃ ἡ Εὔα, καὶ ἔδωσε διαταγὴ στὴν ὑπηρέτρια, ἅμα ἔλθῃ ὁ κ. Λέανδρος νὰ τὸν ὁδηγήσῃ ἀμέσως στὴ σέρρα, καὶ ὅποιος ἄλλος ἐρχότανε νὰ τοῦ ἔλεγε πῶς οἱ κύριοι ἐξῆλθον.

*

Ὅταν ἡ πόρτα ἔκλεισε καὶ ἡ Εὔα ἔμεινε μόνη, πῆγε καὶ ἐκάθισε σ' ἕνα μικρὸ σκαμνὶ χαμηλὸ καὶ ἔκρυψε μὲ τὰ χέρι της τὸ πρόσωπόν της. Ὡς τότε ἤξερε τὴν μητέρα της ἐλαφρή, ἐπιπόλαιη, ἀπερίσκεπτη. Τῆς συγχωροῦσε τὰ ἐλαττώματά της, ἂν καὶ ὑπέφερε πολύ, ἂν καὶ πολλὰ δάκρυα εἶχε κρυφὰ χύσει γι' αὐτά. Ἀλλὰ ἡ σημερινὴ ἀποκάλυψις τῆς ἀσυνειδησίας τῆς μητέρας της, τὴν ἐσπάραξεν, τὴν ἐξεμηδένισε καὶ δὲν εἶχε τὴν δύναμι οὔτε νὰ σκεφθῇ, οὔτε νὰ κλαύσῃ. Ἔμεινε ἐκεῖ σ' ἐκείνη τὴν θέσι ἄφωνη, νεκρωμένη.

Πόση ὥρα πέρασε δὲν ἤξερε οὔτε αὐτή, ὅταν ἕνα χέρι ἀκούμησε στὸν ὦμο της, καὶ μιὰ φωνὴ σιγὰ τῆς ἐψιθύρισεν.

— Εὔα!...

Πετάχθηκεν ἀπότομα, σὰν νὰ ξύπνησε ἀπὸ τρομερὸ ὄνειρο. Ἔφερε γύρω τὰ μάτια της σκοτισμένα καὶ φοβισμένα. Ἤθελε νὰ φύγῃ. Ὁ Λέανδρος τὴν κύτταξε χαμογελῶντας. Στὰ μάτια του ἔλαμπε μιὰ φλόγα ἀσυνήθιστη.

— Ὦ τί ἔμμορφη ποῦ εἶσαι σήμερα, Εὔα μου, μικροῦλα μου Εὔα... Συχώρεσέ με, ποῦ σοῦ μιλῶ στὸν ἑνικό.... Δὲν ἤλπιζα νὰ σὲ εὕρω ἔτσι μόνη... Εἶναι εὐτυχία γιὰ μένα μεγάλη.... ἀνέλπιστη... αὐτή.

Ἄπλωσε νὰ πάρῃ τὸ χέρι της καὶ τὸ ἤυρε παγωμένο. Θέλησε νὰ τὴν φέρῃ στὸν καναπὲ ἐκεῖ κοντὰ καὶ εἶδε ὅτι ἡ κόρη ἔτρεμε.

— Εὔα μου... μικρή μου Εὔα... τί ἔχεις, πές μου... μίλα μου.

Καὶ ἁπλώνοντας τὸ χέρι του γύρω στὴ μέση, ὑπεβάστασε τὴν Εὔα νὰ μὴ πέσῃ. Στὴν ἐπαφὴ ἐκείνου τοῦ χεριοῦ, ποῦ ἠσθάνθηκε γύρω της νὰ τὴν σφίγγῃ ὅλο περισσότερο, τινάχθηκε μὲ ὁρμή, σὰν νὰ τὴν ἄγγιξε κανένα ἑρπετό. Τὸ ὠχρό της πρόσωπο σκεπάστηκεν ἀπὸ ἕνα θαθὺ ἐρύθημα. Μὲ τὰ μάτια ἄγρια, ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὴν περίπτυξιν τοῦ ἀνδρός ἐκείνου, σήκωσε τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ μὲ φωνὴ ποῦ ἡ ἀγανάκτησις τὴν ἔκαμε νὰ τρέμῃ εἶπε.

— Φύγετε, φύγετε κύριε... μὴ γίνετε συνένοχος μιᾶς μητέρας, ποῦ ζητεῖ νὰ πουλήσῃ ἀκριβὰ τὸ παιδί της.

— Εὔα....

— Ναί, φύγετε, δὲν εἰσθε ἔνοχος σεῖς... Ὁ μόνος, ὁ μεγάλος ἔνοχος αὐτὴ τὴν στιγμὴ εἶναι ἡ μητέρα μου.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ μὲ τὶς λίγες δυνάμεις, ποῦ τῆς ἀπέμειναν ἀκόμη, σύρθηκε στὸ δωμάτιό της, ἐκλείδωσε.. ξαπλώθηκε μισολιποθυμισμένη στὸ κρεββάτι της ἐνῷ λυγμοὶ σπαρακτικοὶ ἐτάρασσαν τὸ στῆθος της....

*

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ ἐφημερίδες ἐδημοσίευσαν τὴν τραγικὴ αὐτοκτονία τῆς κόρης, τὴν ὁποίαν ἀπέδιδαν εἰς ἀπέλπιδα ἔρωτα. Μόνος ὁ Λέανδρος καὶ ἡ κ. Ἰουλία ἐγνώριζαν τὴν πραγματικὴ αἰτία τοῦ μεγάλου αὐτοῦ κακοῦ. Καὶ ὅταν ὁ Λέανδρος ἐπῆγε νὰ συλλυπηθῇ τὴν ἔνοχη μητέρα, δὲν μπόρεσε νὰ μὴ ψιθυρίσῃ...

—Ὦ κυρία, γιατὶ νὰ εἰσθε σεῖς ἡ μητέρα της;...

ΔΙΟΝΥΣΙΑ ΡΟΥΣΣΟΠΟΥΛΟΥ

* * *

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΥΡΚΑΪΑΝ ΤΟΥ ΤΑΤΟΪΟΥ.—Ἀμέσως μετὰ τὴν ἔκρηξιν τῆς πυρκαϊᾶς ὁλόκληρος ἡ στρατιωτικὴ δύναμις τῆς φρουρᾶς τῶν Ἀθηνῶν ἐστάλη ἐπὶ τόπου μὲ συνεργεῖα, διὰ νὰ προλάβῃ τὴν τρομερὰν καταστροφήν, ἡ ὁποία ἠπείλει τὸ Βασιλικὸν δάσος μετὰ τῶν Ἀνακτόρων. Ὑψηκόρυφα δένδρα ἐρρίπτοντο ἐν τάχει μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ πελέκεως, κάθε φροντὶς ἐλαμβάνετο διὰ τὸν ἐντοπισμὸν τοῦ πυρός, ἀλλ' εἰς μάτην. Τὸ πῦρ ἐπροχώρει εἰς τὸ καταστρεπτικὸν ἔργον του, βοηθούμενον ἀπὸ ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως.

* ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ *

2 Ἰουνίου. Ἡ Ἰταλικὴ Ὑπουργικὴ κρίσις ἔληξεν. Ὁ γηραιότερος τῶν βουλευτῶν Μποζέλι, εἰς ὃν ἀνετέθη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως ὁ σχηματισμὸς τῆς νέας Κυβερνήσεως, συνεννοεῖται διὰ τὸν καταρτισμὸν τοῦ Ὑπουργείου.

3 Ἰουνίου. Τὸ Τσέρνοβιτς κατελήφθη ὑπὸ τῶν Ρώσσων. Τὰ πιεστικὰ μέτρα τῆς Ἀντάντ ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος ἐντείνονται.

4 Ἰουνίου. Οἱ Γάλλοι ἐκυρίευσαν Γερμανικὰ χαρακώματα εἰς τὸ Μορτόμ.

5 Ἰουνίου. Οἱ Γάλλοι ἐβομβάρδισαν δι' ἀεροπλάνων τὰς Γερμανικὰς κατασκηνώσεις παρὰ τὸ Ροῦπελ. Οἱ Γάλλοι ἐκυρίευσαν νέα Γερμανικὰ χαρακώματα εἰς τὸ ὕψωμα 321. Ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις κατηρτίσθη ὁριστικῶς, ὑπὸ τὸν κ. Μποζέλι, μὲ Ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν τὸν κ. Σωνίνο.

6 Ἰουνίου. Οἱ Γερμανοὶ ἐπετέθησαν ἐκ νέου κατὰ τοῦ Τιωμόν. Ἀνησυχαστικαὶ φῆμαι διαδίδονται περὶ παραιτήσεως τῆς Κυβερνήσεως. Οἱ Ρῶσσοι προχωροῦν πέραν τοῦ Τσέρνοβιτς πρὸς τὸν ποταμὸν Σερέτ.

7 Ἰουνίου. Ἡ Κυβέρνησις παρητήθη. Προσεκλήθη ὁ κ. Ζαΐμης.

8 Ἰουνίου. Οἱ ἐνταῦθα πρεσβευταὶ τῆς Ἀντάντ, κατ' ἐντολὴν τῶν Κυβερνησεών των, ἐπέδωκαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν διακοίνωσιν δι' ἧς ἐζήτησαν: Τὴν παραίτησιν αὐτῆς, πλήρη ἀποστράτευσιν, ἐνέργειαν ἐκλογῶν μετὰ προηγουμένην διάλυσιν τῆς Βουλῆς καὶ τὴν ἀντικατάστασιν ἐκ συμφώνου μετὰ τῶν Δυνάμεων, Ἀστυνομικῶν τινων λειτουργῶν.

Εἰς τὸ Φάληρον κατέπλευσαν ξένα πολεμικά. Ἄλλα περιπολοῦν πλήρη στρατοῦ εἰς τὸ Λαύριον.

9 Ἰουνίου. Ἡ νέα Κυβέρνησις κατηρτίσθη ὑπὸ τὸν κ. Ζαΐμην, οἱ νέοι Ὑπουργοὶ εἶναι οἱ ἑξῆς: Τῶν Ἐξωτερικῶν Ζαΐμης, Οἰκονομικῶν Π. Λιδωρίκης, Στρατιωτικῶν Κ. Καλλάρης, Ναυτικῶν Δαμιανός, Ἐσωτερικῶν Α. Χαραλάμπης, Δικαιοσύνης Γ. Ράλλης, Παιδείας Α. Μομφεράττος καὶ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας Π. Καλλιγᾶς.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΥΡΚΑΪΑΝ ΤΟΥ ΤΑΤΟΪΟΥ.— Καὶ οἱ ναῦται, μόλις ἐγνώσθη ἡ ἔκτασις, τὴν ὁποίαν ἐλάμβανε τὸ καταστρεπτικὸν πῦρ, ἐστάλησαν ἐπὶ τόπου μὲ τὰ κατάλληλα ἐργαλεῖα διὰ νὰ ἐμποδίσουν τὸ παμφάγον πῦρ νὰ προχωρήσῃ εἰς τὸ ἔργον του. Δυστυχῶς ὅμως, παρὰ τὰς ὑπερανθρώπους προσπαθείας των, τίποτε δὲν κατωρθώθη νὰ γίνῃ. Τὸ πῦρ κατέστρεψεν ὁλόκληρον τὸ δάσος καὶ ἡ Ἄττικὴ ἔχασε τὴν πλουσιωτέραν χλωρίδα της.

10 Ἰουνίου. Ἐδημοσιεύθη τὸ Διάταγμα τῆς λήξεως τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς. Ἡ ναυτιλία εἰς τοὺς Ἑλληνικοὺς λιμένας ἀφέθη ἐλευθέρα. Ἡ Ἀραβία ἐκήρυξε τὴν ἀνεξαρτησίαν της. Ἡ Μέκκα παρεδόθη εἰς τοὺς ἐπαναστάτας.

11. Ἰουνίου. Εἰς τὸ Δυτικὸν οἱ Γερμανοὶ μετὰ λυσσώδεις ἐπιθέσεις κατέλαβον τὴν ἔπαυλιν τοῦ Τιωμόν.

12 Ἰουνίου. Οἱ Αὐστριακοὶ ἐξεκένωσαν τὴν Βουκοβίναν. Οἱ Ρῶσσοι κατέλαβον τὸ Κοῦτο.
Οἱ Γερμανοὶ κατέλαβαν τὸ χωρίον Φλερὺ παρὰ τὸ Βερντέν.

14 Ἰουνίου. Οἱ Γάλλοι κατέλαβον τμήματα Γερμανικῶν προχωμάτων εἰς τὸ Φυμέν.

18 Ἰουνίου. Ἐξεδόθη δεύτερον Διάταγμα διὰ τὴν συντόμευσιν τῆς ἀποστρατεύσεως. Οἱ Γάλλοι ἀνέκτησαν τὸ Τιωμόν. Οἱ Ρώσσοι προελαύνουν πρὸς τὴν Κολομέαν. Νέα ἐπιδρομὴ ἀεροπλάνων ἐσημειώθη ὑπὲρ τὴν Θεσσαλονίκην. Οὐδὲν δυστύχημα.

19. Ἰουνίου. Οἱ Ἄγγλοι ἤρχισαν γενικὴν ἐπίθεσιν εἰς τὴν Φλάνδραν, εἰσχωρήσαντες εἰς τὴν δευτέραν ἀμυντικὴν γραμμήν.

24 Ἰουνίου. Ὁ σὲρ Ἔδουαρ Γκρέϋ προήχθη εἰς τὸν τίτλον τοῦ κόμητος, παραιτηθεὶς τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, διὰ λόγους ὑγείας.

25 Ἰουνίου. Μεταξὺ Ἰαπωνίας καὶ Ρωσσίας συνήφθη συμμαχία, ἧς ὁ σκοπὸς εἶναι ἡ διαρκοῦντος τοῦ πολέμου νομιμόφρων σύμπραξις εἰς προμήθειαν ὅπλων καὶ πολεμοφοδίων.

* * *

Η ΚΑΛΛΟΝΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΕΙΣ ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΘΝΗ

ΕΙΣ τὸ προηγούμενον φύλλον ἔγραψα διὰ τὴν καλλονὴν τῆς γυναικὸς τῶν Κρατῶν τῆς Ν. Εὐρώπης. Προχωρῶ τώρα πρὸς βορρᾶν. Ἀπὸ τὴν Γαλλίαν διαπλέω τὴν θάλασσαν τῆς Μάγχης καὶ ἀποβιβάζομαι εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀγγλίας, τῶν ὡραίων λειμώνων καὶ τῶν ὡραίων πόλεων, ὅπου αἱ εὐθεῖαι λεωφόροι καὶ τὰ κομψὰ σπίτια ἀπαστράπτουν ἀπὸ τὴν καθαριότητα καὶ δίνουν ἐντύπωσιν πλούτου καὶ εὐμαρίας. Γενικὴ ἐντύπωσις θὰ μᾶς μείνῃ ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψίν μας, ὅτι εὑρισκόμεθα μπροστὰ εἰς φυλὴν ἐργατικὴν καὶ δραστηρίαν. Εἰς τὰς γυναῖκας καὶ εἰς τὰς νεάνιδας, παρατηρεῖται εὐστάθεια χαρακτῆρος καὶ σθένος ἀνδρικόν, πρὸς τὸ ὁποῖον ἀνταποκρίνονται τὰ μεγάλα μέλη τους, ἡ εὐθυτενὴς κεφαλή τους καὶ οἱ ζωηροὶ καὶ γλαυκοὶ ὀφθαλμοί τους. Ἡ ὀστεώδης κατασκευὴ τοῦ σώματος τους, τὰς ἀποστερεῖ τῆς χάριτος τοῦ βαδίσματος καὶ τῆς εὐκινησίας, ἀλλ' ἡ φύσις τὰς ἐδίδαξε νὰ μεταχειρίζωνται τὰ μέλη τους δεξιῶς καὶ νὰ ἐργάζωνται μὲ προθυμίαν καὶ καρτερικότητα. Αἱ κόραι τῶν Ἀγγλοσαξώνων ἔχουν χροιὰν αὐστηρᾶς παρθενικότητος καὶ διακρίνονται ἀπὸ τὰς κόρας τῶν λατινικῶν φυλῶν ἀπὸ τὸ λευκότατον δέρμα τους, τὰ χρυσά τους μαλλιὰ καὶ τοὺς μεγάλους καὶ γλαυκοὺς ὀφθαλμούς των. Ἡ συμπεριφορὰ τῶν γυναικῶν αὐτῶν δὲν εἶναι καὶ τόσον ἀφελὴς καὶ ἀπροσποίητος, ὡσὰν τῶν Γαλλίδων καὶ τῶν Ἰσπανίδων. Ἐπίσης δὲν ἔχουν τὴν ζωηρότητα ἐκείνων, τὰ εὔγλωττα κινήματα καὶ τὴν ἐκφραστικότητα τοῦ προσώπου, ποῦ διακρίνει τὰς γυναῖκας τῶν νοτίων λαῶν. Ἀλλ' ἀντὶ αὐτῶν ἔχουν ἄλλα, μᾶλλον ἐσωτερικὰ προτερήματα, μίαν ἐλκυστικὴν καὶ μυστηριώδη ἡδύτητα, ἡ ὁποία γεμίζει τὸν ψυχικόν τους βίον. Ἀφ' ἑτέρου ἔχουν μεγάλην εὐστάθειαν χαρακτῆρος καὶ διαύγειαν πνεύματος.

Αἱ γυναῖκες τῆς Ὀλλανδίας δὲν διαφέρουν πολὺ ἀπὸ τὰς Ἀγγλίδας, ἀλλ' εἶναι περισσότερον εὔσωμοι καὶ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου των εἶναι ἀβρότερον καὶ πιὸ ρόδινον. Ἡ Ὀλλανδὴ ἀγαπᾶ νὰ ζῇ ἐν δαψιλείᾳ οὐδέποτε ρεμβάζει, οὔτε ὀνειροπολεῖ, ἡ μόνη της δὲ φροντὶς εἶναι ἡ οἰκογένεια, τὸ ἐμπόριον καὶ ἡ εὐζωία. Ἡ Ὀλλανδὴ εἶναι πρότυπον οἰκοδεσποίνης. Ἡ καλλονή της συνίσταται εἰς τὸ ἁβρότατον δέρμα της, εἰς τὴν εὐρωστίαν τῶν μελῶν της καὶ εἰς τὴν ἁπλότητα καὶ τὴν εἰλικρίνειαν τῆς ψυχῆς της.

Ἀντίθετοι ἀκριβῶς πρὸς τὰς γυναῖκας τῆς Ὀλλανδίας εἶναι αἱ κόραι τῆς Σκανδιναυϊκῆς χερσονήσου καὶ πρὸ πάντων τῆς Σουηδίας. Τὸ χρῶμα τους εἶναι ὑπερβολικὰ διαυγές, τὸ ἀνάστημά τους ραδινὸν καὶ εὐλύγιστον, οἱ ὦμοι συχνὰ συμπεπιεσμένοι,. Ἔχουν ζωηρότητα καὶ εὐκινησίαν ἄγνωστον εἰς τὰς γυναῖκας τῆς Ἀγγλίας τῆς Ὀλλανδίας καὶ τῆς Γερμανίας.

Ἡ ἐμφάνισίς τους περιβάλλεται ἀπὸ κάποια ποιητικὴ αὔρα, στερεῖται δμως τῆς ἀπαιτουμένης βαθύτητος καὶ δυνάμεως. Αὐτὸ δεικνύει καὶ ἡ ἐξωτερική των ὄψις, ἡ ὁποία παρ' ὅλην τὴν χάριν τὴν διαύγειαν καὶ τὴν λεπτοφυΐαν, δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ ἐμπνέῃ εἰς τὸν παρατηρητὴν θετικήν τινα ἐντύπωσιν.

Τὴν Ἰταλίδα, τὴν Γαλλίδα καὶ τὴν Ἰσπανίδα κατωρθώνομεν νὰ γνωρίσωμεν καὶ νὰ ἐμβαθύνωμεν ταχέως εἰς τὸν χαρακτῆρα τους.

Αἱ Γερμανίδες δμως μοιάζουν πρὸς τὰ ζοφερὰ καὶ ἀπέραντα γερμανικὰ δάση. Ὅσον περισσότερον εἰσχωροῦμεν μέσα τους, τόσον περισσοτέρας ἀνακαλύψεις κάμνομεν, ποῦ μᾶς καταγοητεύουν τὰς αἰσθήσεις καὶ ἀποθαμβοῦν τὰ βλέμματά μας. Ἡ ψυχὴ τῆς Γερμανίδος ἐγκρύπτει ἑκατομμύρια σπόρων, ποῦ ἀναμένουν τὴν πρώτην εὐκαιρίαν νὰ γονιμοποιηθοῦν καὶ νὰ ἀναδώσουν βλαστούς.

Ἀντίθετοι ἐντελῶς πρὸς τὰς Γερμανίδας, εἶναι αἱ Πολωνίδες, αἱ ὁποῖαι τὰς μισοῦν μάλιστα καὶ μὲ μῖσος ἄσπονδον. Καίτοι κατὰ τὴν συμμετρίαν τῶν μελῶν τους δὲν δύνανται νὰ ὀνομασθοῦν ὡραῖαι, ἔχουν κάποια ἰδιαιτέρα ἐμορφιὰ καὶ χάρι, ποῦ τρελλαίνει τοὺς ἄνδρας. Τὸ ἀσύμμετρον πρόσωπον, μὲ τὰ προεξέχοντα μάγουλα, τὰ κόκκινα καὶ γεμᾶτα ἀπὸ σφρῖγος χείλη, ἡ ὤχρὰ ὄψις, τὰ φαιὰ καὶ πολλὲς φορὲς ρεμβώδη καὶ ἀκίνητα μάτια, παρέχουν εἰς αὐτὰς κάποιαν δαιμονικὴν μαγείαν, εἰς τὴν ὁποίαν κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἀντισταθῇ. Ἔχουν ὑψιπετῆ ἀλλὰ καὶ συγχρόνως ἐγωιστικὴν ψυχήν. Αἱ Πολωνίδες ἠμποροῦν νὰ θεωρηθοῦν ὡς τὰ πιὸ περίεργα καὶ μυστηριώδη αἰνίγματα τοῦ γυναικείου κόσμου τῆς Εὐρώπης.

Πιὸ ἀμβλείας ἔχουν τὰς αἰσθήσεις αἱ Ρωσσίδες, αἱ ὁποῖαι εἶναι θετικώτεραι. Τὸ πρόσωπόν τους καὶ ἡ κατασκευὴ τοῦ σώματος εἶναι πλατύτερα, ὁ νοῦς τους ἐκπέμπει ὀλιγώτερον φλογερὰς ἀκτῖνας. Τὸ κάλλος τους εἶναι κανονικώτερον, ἀλλὰ στερεῖται δμως τοῦ ἑλκυστικοῦ ἐκείνου γοήτρου, τῆς μαγείας ἐκείνης, μὲ τὴν ὁποίαν τὸ κάλλος τῆς Πολωνίδος δεσμεύει.

Ἡ Πολωνὶς περιφρονεῖ τὰς οἰκιακὰς ἀρετὰς καὶ πολλὲς φορὲς ἀγνοεῖ ἀκόμη καὶ ἂν μιὰ οἰκοδέσποινα ὀφείλῃ νὰ ἔχῃ καθήκοντα. Ἡ Ρωσσὶς δμως εἶναι πιὸ ἐργατικὴ ὡς οἰκοδέσποινα καὶ πιὸ φρόνιμη ὡς μητέρα, τρέφουσα τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ κόσμος της συνίσταται εἰς τοὺς περὶ αὐτὴν καὶ εἰς τὰ καθήκοντα τοῦ σπιτιοῦ της.

Ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ συνεχίσω τὴν περιήγησίν μου, πρὸς ἐξέτασιν τῆς γυναίκας τῆς Σιβηρίας καὶ τῆς Ἀσίας. Ἐπίσης θεωρῶ φρονιμώτερον νὰ παραβλέψω τὸ διφοροῦμενον γένος τῶν Ρουμανίδων καὶ τὸ ἄγνωστον τῶν Βουλγαρίδων, καὶ νὰ κατεβῶ εἰς τὸν τύπον ἐκεῖνον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔπρεπε ν' ἀρχίσω τὴν περιγραφήν μου. Αἱ συμπατριώτισαί μου ἂς μοῦ τὸ συγχωρήσουν. Ὁ Γάλλος θεωρεῖ τὰς Γαλλίδας ὡς τὰς πρώτας γυναῖκας τοῦ κόσμου, τὸ ἴδιο διακηρύττει καὶ ὁ Ἄγγλος διὰ τὰς Ἀγγλίδας καὶ ὁ Ρῶσσος διὰ τὰς γυναῖκάς του καὶ ὁ Ἰταλός, θὰ ἦτο δὲ φυσικὸν κι' ἐγὼ ν' ἀρχίσω ἀπὸ τὰς Ἑλληνίδας.

Μοῦ φαίνεται δμως, ὅτι θὰ ἦτο καλλίτερα διὰ τὰς συμπατριώτισάς μου νὰ μιλήσῃ ἄλλος.

Ε. ΧΑΡ.

Ο ΙΕΡΟΣ ΤΑΦΟΣ.— Χάρις εἰς τὰς ὑπερανθρώπους προσπαθείας κατωρθώθη νὰ σωθῇ ἀνέπαφος ἀπὸ τὸ καταστρεπτικὸν πῦρ ὁ τάφος τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου καὶ τὸ παρεκκλήσιον τῶν Ἀνακτόρων.

* * *

ΤΟ ΠΙΑΝΟ

ΧΘΕΣ, καθὼς περνοῦσα τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου, διέκρινα τὸν φίλο μου Ρόκα, φοιτητὴ ἀπὸ δεκαπενταετίας, σὲ ἔλεεινὰ χάλια. Κατασκονισμένος, ξεφυσόντας σὰν ἀτμομηχανή, ἐκυλοῦσε ἕνα ὁλότροχο ἁμάξι, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε φορτώσει τὰ ἔπιπλά του, δηλαδὴ ἕνα παληὸ κρεββάτι, μιὰ βαλίτσα, ποῦ μόλις κατώρθωνε νὰ ἐκπληρῇ τὸν προορισμόν της καὶ μία καρέκλα.

Ἐσυνήθισα νὰ σέβωμαι καὶ νὰ ἐκτιμῶ τὴ φτώχεια, καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἐδυσκολεύτηκα καθόλου νὰ πλησιάσω τὸν φίλο μου Ρόκα, καίτοι ἤμουν ντυμένος στὰ ἄσπρα ἀπὸ τὸ καπέλλο ἕως τὰ παπούτσια καὶ μὲ μπαστοῦνι μὲ ἀσημένια λαβή.

— Ρόκα!

Αὐτὸς μόλις ἄκουσε τὴ φωνή μου σήκωσε τὸ κεφάλι, μὲ ἀνεγνώρισε καὶ ἐσφίξαμε τὰ χέρια μας μὲ τὴν εἰλικρίνειαν δύο πραγματικῶν φίλων.

— Τί σοῦ συμβαίνει καὶ εἶσαι σ'αὐτὰ τὰ χάλια; τὸν ρώτησα. Ξέρω ὅτι «ἡ φτώχεια ντροπὴ δὲν ἔχει» ἀλλὰ αὐτὸς δὲν εἶναι λόγος νὰ ἐξευτελίζεσαι σέρνωντας μὲς στὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου τὸ καρότσι σου.

— Εἶναι ὁλόκληρη ἱστορία, μοῦ ἀπήντησε μὲ περίλυπον ὕφος. Θὰ σοῦ τὰ διηγηθῶ, μόνο νὰ φύγουμε ἀπ' αὐτὸ τὸ δρόμο, γιατὶ εἶναι γεμᾶτος ἀπὸ ἁμάξια καὶ αὐτοκίνητα, ποῦ τρέχουν σὰν δαιμονισμένα καὶ μπορεῖ καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς τῆς βρωμοεφευρέσεις τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, νὰ πέσῃ ἀπάνω στὸ καρότσι μου καὶ νὰ κάνῃ σαλάτα καὶ μένα καὶ τὴν περιουσία μου. Ἂν θέλῃς πάμε στὸ καφενεῖο.

Σὲ πέντε λεπτὰ καθόμαστε σ' ἕνα καφενεῖο τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους ἀφοῦ προηγουμένως ὁ φίλος μου ἐφφόντισε νὰ βάλῃ τὸ καρότσι του στὸ πεζοδρόμιο, ἀπέναντί μας, ὥστε νὰ τὸ βλέπῃ μὴ τυχὸν καὶ τοῦ τὸ πάρει κανένας μόρτης.

— Φαντάσου, ἄρχισε νὰ μοῦ λέῃ, καταπίνοντας χωρὶς νὰ πάρῃ ἀναπνοή, ἕνα ὁλόκληρο ποτῆρι οὖζο. Φαντάσου φίλε μου, ὅτι πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν εἶχα νοικιάσει ἕνα δωμάτιο στὴν ὁδὸν Μαυρομιχάλη ἀριθ. 174. Ξέρεις πόσο φροντίζω νὰ ἔχω τὴν ἡσυχία μου. Ἄλλως τε, ἅμα πληρώνω τριάντα δραχμὲς γιὰ μιὰ κάμαρη, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσω τὴν ἡσυχία μου.

Ἐρώτησα λοιπὸν τὴ σπιτονοικοκυρά, μιὰ βαρελοειδῆ πλύστρα, μὲ ἀνασκουμπωμένα μανίκια:

— Εἶναι ἥσυχο τὸ σπίτι;

— Μάλιστα, κύριε, μοῦ ἀπήντησε.

— Δὲν ὑπάρχουν οὔτε σκυλιά, οὔτε γάτες;... μήτε πουλιά;

— Ὄχι, κύριε.

— Μήπως ὑπάρχουν τίποτε νοικάρηδες, ποῦ νὰ κάνουν θόρυβο;... κανένα ἀντρόγυνο ποῦ νὰ μαλώνῃ;

— Ὄχι, ὄχι, κύριε.

— Τίποτε μπεκρῆδες;

— Ὄχι, κύριε.

— Ἄ; παρ' ὀλίγο νὰ ξεχάσω· μήπως παίζει κανεὶς πιάνο;

— Ὄχι, ὄχι, ἀνέκραξεν ἡ θελκτικὴ μέλλουσα νοικοκυρά μου.

— Λοιπὸν θὰ τὸ νοικιάσω. Τῆς ἔδωσα ἕνα δεκάριχο καπάρο καὶ

ἔφυγα γιὰ νὰ μετακομίσω. Χθὲς τὸ βράδυ λοιπὸν ἐγκατεστάθηκα στὴ νέα μου κατοικία. Λοιπὸν ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα, τί νομίζεις πῶς ἄκουσα; Δὲν τὸ μαντεύεις; Ἕνα πιάνο! Μάλιστα, ἕναν ἄθλιο, ἕναν φρικώδη, ἕναν ἐκνευριστικὸ ἦχο πιάνου, ποῦ μὲ ἔκανε ἔξω φρενῶν. Ἐγὼ ποῦ δὲ χώνευα τὸ πιάνο, ποῦ κι' ἂν πρόκειται στὸν παράδεισο νὰ ἔχῃ πιάνο δὲν πάω· ἐγώ, ναί, ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ ὑποφέρω το μαρτύριο τοῦ ἀψύχου τετραπόδου, ποῦ σοῦ βγάζει τὴν ψυχή. Κι' αὐτὴ ἡ στρίγγλα νὰ μὲ γελάσῃ! Ἐβγῆκα τρεχάλα καὶ μιὰ καὶ δυὸ, χωρὶς νὰ χτυπήσω τὴν πόρτα μπαίνω μέσα στὴν κάμαρά της.

— Δὲν μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, τῆς ἐφώναξα, γιατί μ' ἐκορόϊδευες;

— Τί συμβαίνει;

— Ἔχεις τὸ θράσος ἀκόμη νὰ μὲ ρωτᾷς;

Αὐτὴ ἔβαλε τὰ χέρια της στὴ μέση καὶ μ' ἐρώτησε:

— Μὰ γιατί, κύριε;

— Ξέρω 'γώ; Σοῦ ἀξίζει, ὅτι καὶ ἂν σοῦ πῶ, γιὰ νὰ μάθῃς νὰ κοροϊδεύῃς ἄλλοτε.

— Ἄ! μὰ εἶσαι ἀνυπόφορος.

— Μοῦ εἶχες εἰτῆ, ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς νοικάρηδες δὲν παίζει πιάνο.

— Καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω. Δὲν σοῦ εἶπα ψέμματα.

— Ἐγὼ ὅμως ἄκουσα πιάνο.

— Πολὺ πιθανόν.

— Λοιπόν;

— Εἶναι τὸ πιάνο τῆς κόρης μου, μοῦ ἀπήντησε, μειδιῶντας μὲ ὑπερηφάνεια.

— Τὰ ἔχασα. Ἔφυγα τρέχοντας, ἐμάζεψα τὰ πράγματά μου, ὅσα εἶχα προφτάσει νὰ μεταφέρω στὸ νέο μου δωμάτιο, καὶ νᾶμαι!

Ὁ φίλος μου ὁ Ρόκας παρήγγειλεν ἄλλο ἕνα οὖζο καὶ τὸ ἤπιε χωρὶς νὰ πάρῃ ἀναπνοή.

(Μετακευὴ ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

* * *

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

«Ἡ Ὀχλοκρατία». — *Εἰς τὸ θέατρον Κοτοπούλη ἐδόθη τὸ τρίπρακτον ἱστορικὸν δρᾶμα τοῦ κ. Ἀσπρέα «Ἡ Ὀχλοκρατία». Ἡ ὑπόθεσις αὐτοῦ, παριμένη ἀπὸ τὰ πρώτα ἔτη τῆς βασιλείας τοῦ ἀειμνήστου βασιλέως Γεωργίου, χαρακτηρίζει μίαν ἐποχὴν, ἡ ὁποία ὁμοιάζει κατὰ πολὺ τῆς σημερινῆς. Ὁ λαὸς ζητεῖ τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας παρακινούμενος ἀπὸ ὀλίγους ἐξημμένους, ὧν τὴν ἐσφαλμένην ἀντίληψιν τῆς φιλοπατρίας, ἐκμεταλεύονται διάφορα πρόσωπα ἐνεργοῦντα κατ' ἐντολὴν τῶν κυβερνήσεών των, συμφώνως πρὸς τὸ συμφέρον των. Αἱ διάφοροι δυνάμεις, ἔχουν ἐγκατασταθεῖ ἐν Ἀθήναις ἀνεπισήμους ἀντιπροσώπους, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ πολλὰς κυρίας, ὡς ἡ κόμησα Δανεσκιόλτ καὶ οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν νὰ πείσουν τὴν Κυβέρνησιν καὶ τοὺς περὶ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, ὅτι τὰ συμφέροντα τῆς μικρᾶς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν κρίσιμον αὐτὴν περίστασιν, συμπίπτουν πρὸς τὰ τῆς πατρίδος των, ἀφίνοντες νὰ ἐννοεῖται, ὅτι ἐὰν ἡ Ἑλλὰς ἀκολουθήσῃ τὴν πολιτικὴν τους, θὰ κατωρθώσῃ νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ ἐθνικὰ ἰδεώδη της. Ἡ Οἰκουμενικὴ Κυβέρνησις, εὑρίσκεται διχασμένη, ὁ λαὸς ἔχει ἐξεγερθεῖ ὑπὲρ τοῦ πολέμου καὶ ὁ Βασιλεὺς περιστοιχιζόμενος ἀπὸ πατριώτας διαφόρων ἀντιλήψεων, πάσχει ἐσωτερικῶς, διότι ὁ λαός του δὲν ἔχει ἀκόμη ἀντιληφθῆ ὅτι οἱ ἰσχυροί, μᾶς ὑποστηρίζουν, ἀποβλέποντες μόνον εἰς τὸ συμφέρον των, ἤτοι μοι νὰ μᾶς ἐγκαταλείψουν τὴν πρώτην στιγμήν. Ἐφ' ὅσον δὲ εἰς τὸν Εὐρωπαϊκὸν ὁρίζοντα δὲν διακρίνεται ἀκόμη τίποτα τὸ σαφές, ἡ Α. Μεγαλειότης διστάζει, ἀναλογιζομένη τὰς συνεπείας ἑνὸς παρατάλμου κινήματος.*

Τὸ ἔργον ἐκτελούμενον, ἀπέδειξε ἀπὸ πράξεως εἰς πρᾶξιν, μίαν ὑπόθεσιν ἀξίαν ἱστορικῆς μελέτης καὶ ὄχι θεατρικοῦ ἔργου. Ἐκτυλισσόμενον δὲ εἰς ἐπιφυλλίδα ἐφημερίδος, δύναται νὰ μᾶς δώσῃ ἀρκετὰς συγκινήσεις, καὶ νὰ προκαλέσῃ ἱερὸν ρίγος εἰς κάθε Ἑλληνικὴν καρδίαν, παρουσιάζον τὸν ἀείμνηστον Βασιλέα μας, πίνοντα ἕνα ἀπὸ τὰ πικρότερα ποτήρια, μὲ τὰ ὁποῖα τὸν ἐποτίσαμεν, κατὰ τὴν μακρὰν βασιλείαν του, τὴν τόσον εὐτυχῆ διὰ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος.

Καίτοι τὸ ἔργον ἐξεταζόμενον ἀπὸ θεατρικῆς ἀπόψεως, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ σταθῇ, ἐν τούτοις, λόγῳ τῆς μεγάλης ἐπιμελείας μεθ' ἧς τὸ ἀνέβασεν ὁ θίασος τῆς Δος Κοτοπούλη ἐπαίχθη ἐπὶ σειρὰν ἡμερῶν, πλέον τῆς μιᾶς ἑβδομάδος.

Αἱ ἐμφανίσεις ὅλων τῶν ἠθοποιῶν, τῶν ὁποίων ἕκαστος ἀναπαριστοῦσε κ' ἕνα ἱστορικὸν πρόσωπον, ἦσαν κατὰ τὸ δυνατὸν τέλειαι. Ὁ κ. Φιλιππίδης, ἐὰν δὲν εἶχε τόσον ὀρθίους ὦμους, θὰ μᾶς ἔδιδε τὴν τελειωτέραν εἰκόνα τοῦ ἐθνομάρτυρος Βασιλέως. Ἐν τούτοις, καίτοι δὲν δυνάμεθα νὰ τὸν ψέξωμεν εἰς αὐτό, διότι δὲν ἦτο δυνατὸν καὶ νὰ παραμορφώσῃ τὸ σῶμα του, ὤφειλε νὰ προσέξῃ εἰς τὸ ζήτημα τῆς προφορᾶς. Ὁ μακαρίτης βασιλεὺς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὡμιλοῦσε τὴν Ἑλληνικὴν κάπως ἄτονα καὶ ψευδίζων, μέχρι δὲ καὶ τῶν τελευταίων ἡμερῶν δὲν κατώρθωσε νὰ προφέρῃ καθαρὰ τὸ δ καὶ τὸ θ.

«Ὁ ἔρως θριαμβεύει». — *Τὸ τελευταῖον αὐτὸ ἔργον τοῦ κ. Ξενοπούλου ἐδημιούργησε τόσον θόρυβον, ὅσον δὲν ἐδημιούργησεν οὔτε ἡ μεγαλειτέρα ἐπιτυχία του. Ὁ λόγος αὐτοῦ τοῦ θορύβου ἦτο ἡ ἐπιμονὴ τοῦ κ. Ξενοπούλου νὰ μᾶς πείσῃ, ὅτι «Ὁ ἔρως θριαμβεύει» εἶναι ἕνα ἔργον, τὸ ὁποῖον θὰ εἶχε μεγάλο σουξὲ διὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους, τοὺς ὁποίους ἐξέθετε κουσκουσουρεύων εἰς τὰς στήλας διαφόρων ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀναγκάσῃ τὰς δύο πρωταγωνιστρίας τῆς Ἑλληνικῆς Σκηνῆς νὰ τοῦ ἀπαντήσουν ἤκιστα κολακευτικά.*

Δὲν θέλομεν νὰ πιστεύσωμεν τὸν κ. Α. Βουτσινᾶν, ὁ ὁποῖος ἐθεώρησε τὸν κ. Ξενόπουλον, κατόπιν τοῦ τελευταίου ἔργου του, ὅτι ἐχάθη πλέον διὰ τὸ Ἑλληνικὸν Θέατρον. Δυστυχῶς ὅμως ἡ ἐπιμονή του νὰ ἀναγνωρίσωμεν, ὅτι «Ὁ ἔρως θριαμβεύει» εἶναι ἔργον, μᾶς ἀναγκάζει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι δὲν ἔχει ἀπολύτως ἄδικον ὁ κ. Βουτσινᾶς. Ὁ κ. Ξενόπουλος μᾶς παρουσίασεν ὡς κομεντὶ μίαν φαρσοειδῆ ὑπόθεσιν, τὴν ὁποίαν, ὡς ἰσχυρίζεται, ἔγραψεν εἰς τὸ γόνατο. Ἡ νυσταλέα μοναχή, ὁ ἐκφοβισμός της ὑπὸ τοῦ ἱππότου, τὸ μέσον τῆς συνεννοήσεως τῆς ἡρωΐδος μὲ τὸν ἐραστή της, ὁ διάλογος τῆς συνεριόρας μὲ τὴν νεαρὰν ἀνεψιάν της καὶ τόσα ἄλλα, εἶναι σκηνὲς διὰ φάρσαν, ἀλλὰ φάρσαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν λείπει καὶ ἡ ζωηρότης καὶ ἡ ἐξυπνάδα. Ἐὰν ὁ κ. Ξενόπουλος ἐνόμισεν ὅτι ἔγραψε κομεντί, ἀπατᾶται. Ἂς μελετήσῃ τὰ ἔργα τῶν Μπατάϊ καὶ Μπεργστάϊν καὶ θὰ ἰδῇ, πῶς ἐξελίσσεται μία comedie. Δὲν ἀρνοῦμαι, ὅτι ἡ ὑπόθεσις τοῦ «Ὁ ἔρως θριαμβεύει» μπορεῖ νὰ δώσῃ μίαν comedie, ἀλλὰ τὸ ζήτημα εἶναι, ὅτι παρ' ὅλας τὰς προσπαθείας του δὲν μᾶς τὴν ἔδωσεν ὁ κ. Ξενόπουλος, ὁ ὁποῖος ἂς μὴ κατηγορῇ τοὺς ἠθοποιοὺς καὶ τοὺς συναδέλφους του. Διότι, ἂν ἀπέτυχε τὸ ἔργο του, δὲν φταίει παρὰ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ συγγραφεύς. Ἂν δὲ δὲν ἔπαιξαν, ὅπως λέγει, μὲ ἐνθουσιασμὸν οἱ ἠθοποιοὶ καὶ πάλιν αὐτὸς φταίει διότι δὲν κατώρθωσε νὰ τοὺς ἐνθουσιάσῃ διὰ τοῦ ἔργου του. Ὅσον ἀφορᾷ διὰ τὸ κοινόν, αὐτὸ ἔδωσε τὴν ἐτυμηγορίαν του, ἀναγκασθέντος τοῦ κ. Θεοδωρίδου νὰ τὸ κατεβάσῃ ἀπὸ τὴν δευτέραν παράστασιν. Ἕνα πρᾶγμα ἔχομεν νὰ συστήσωμεν εἰς τὴν κυρίαν Κυβέλην καὶ τὸν κ. Θεοδωρίδην, νὰ μὴ ἀνεβάζουν τὸ τυχὸν ἔργον ἑνὸς γνωστοῦ συγγραφέως, οἱοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι αὐτός, διότι ἔχουν ὑποχρέωσιν ἀπέναντι τοῦ κοινοῦ, ποῦ τοὺς ὑποστηρίζει.

«Ἡ Αἰωνία Ἱστορία» — *Εἰς τὸ θέατρον Κυβέλης, ἐδόθη τὸ νέον ἔργον τοῦ κ. Ἰ. Παξινοῦ «Ἡ Αἰωνία Ἱστορία», τὸ ὁποῖον ἐγράφη εἰς τὴν Γαλλικήν, ἐξ ἧς μετεφράσθη ἐπιτυχῶς, ἐξαιρέσει τοῦ τίτλου· διότι ὁ κ. Παξινὸς τὸ εἶχε τιτλοφορίσει «Ὁ Νόμος τοῦ Θεοῦ» χαρακτηρίζων τελείως τὸ ἔργον του. Βαθὺς ρεαλισμὸς καθορεφτίζεται καθ' ὅλην τὴν ἐξέλιξιν, στυγνὸς καὶ ἀποκρουστικὸς σὲ μερικὰ σημεῖα. Ὁ θεατὴς δὲν εὑρίσκει ἕνα συμπαθητικὸ τύπο. Ὅλοι ζοῦν ὅπως θέλουν, ὅπως πρέπει νὰ ζοῦν, καταπατῶντας τοὺς νόμους καὶ τὶς συνθῆκες, μὲ τὶς ὁποῖες ἔχουν ἀλυσοδεθεῖ οἱ ἄνθρωποι. Ἡ βάσις τοῦ ἔργου του εἶναι μιὰ μεγάλη ἀλήθεια. Ὅπως ὁ ἄνδρας, ἔτσι καὶ ἡ γυναῖκα εἶναι ἄνθρωπος καὶ ἔχει δικαιώματα στὴ ζωή, ὅσα καὶ αὐτός. Τὸ ἔργο του, κατὰ τὴν γλῶσσαν τοῦ θεάτρου, δὲν ἐστάθηκε, γιατὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε πικρὴ καὶ ὁ συγγραφεὺς τὴν ὑποστηρίζει. Ἔτσι τὸ ἔργο του γίνεται ἀντιπαθητικό. Μὲ τέχνη, ὁ κ. Ἰ. Παξινὸς ξεσκεπάζει τὴν ἀλήθεια, βγάζοντας τὴ μάσκα τῆς ὑποκρισίας ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ μᾶς δίχνει ὅ,τι βλέπουμε, ἀλλὰ δὲ θέλουμε νὰ ἰδοῦμε. Ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ φύσις εἶναι πιὸ δυνατὴ ἀπὸ κάθε δεσμό, ἀπὸ κάθε πρόληψι, ποῦ μᾶς περισφίγγει τὴ ζωή.*

*Ὁ κ. Παξινὸς ἀπεδείχθη κάτοχος τῆς σκηνῆς, μετ' ὀλίγον δὲ ἐξελισσόμενος, θὰ μᾶς παρουσιάσῃ τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ βλέπουμε ἂν θέλουμε νὰ ζοῦμε ὡς σύγχρονοι. Ἂς μετριάσῃ ὀλίγον τὴν συγγνώτητα, μὲ τὴν ὁποίαν ντύνει τὰ ἔργα του, γιὰ νὰ ἔχουμε τὸ πραγματικὸ σύγχρονο δρᾶμα, τὴν comedie, καὶ νὰ γλυτώσουμε ἀπὸ τὰ ἀνούσια κατασκευάσματα μερικῶν διασήμων, οἱ ὁποῖοι ἂς μὴ τὸν κατηγοροῦν, ὅτι γράφει μὲ Γαλλικὴν ἀντίληψιν, διότι οὔτω ἀποδεικνύονται ἀγνοοῦντες τὴν Ἀθηναϊκ

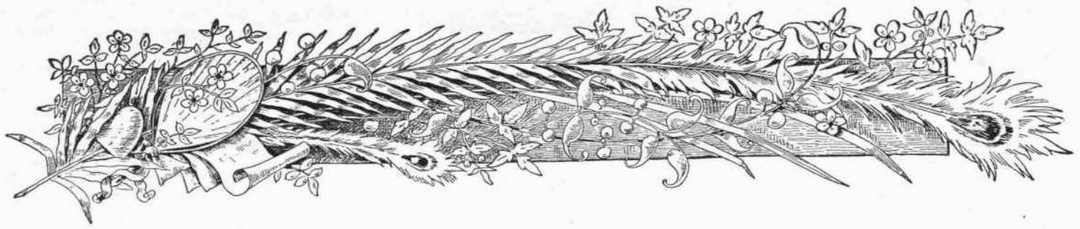

✻ Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ ✻

Στέλνει γραφὴ στὸ νειὸ τραγουδιστὴ
τοῦ Ρήγα ἡ θυγατέρα.
... «Ἔλα στὴν ἀγκαλιά μου ἀπόψε τὴ ζεστὴ
καὶ φεύγεις πρὶν νὰ φέξῃ ἡ μέρα.

Στὸν ἴσκιο ἐκεῖ, ποῦ ἁπλώνει ἡ λεμονιὰ
τοῦ κήπου, στὸ παλάτι,
θὰ σμίξουμε τὰ χείλη κάτω ἀπ' τὰ κλωνιὰ
καὶ θὰ σοῦ πῶ σ' αὐτί σου κᾶτι.

Χίλια τραγούδια θὰ σοῦ πῶ γλυκά,
χρυσέ μου, κι' ἄλλα τόσα,
πῶχουν φωλιάσει μέσ' στὸ νοῦ μου μυστικὰ
καὶ δὲν τὰ λέει ἀνθρώπου γλῶσσα ».

Κι' ὁ νειὸς ποῦ παίρνει τὴ γραφή,—Τί λές,
νυχτιά, γιὰ τὰ μαλλιά του ; —
μ' ἕνα βιολί, ποῦ χύνει ἀγάπες ντροπαλές,
τραβάει γιὰ τὸ παλάτι κάτου.

Φτάνει στὴν κόρη, ποῦ τὸν καρτερεῖ
στοῦ περβολιοῦ τὴν πόρτα.
—Πᾶμε μαζὶ στὴ λεμονιὰ τὴν καρπερή,
νὰ γείρουμε ἁπαλὰ στὰ χόρτα,

Τραγουδιστή, μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή,
μὲ τὸ βιολὶ τὸ πλάνο.
Γιὰ τὸ φιλί μου ἕνα ρηγόπουλο θρηνεῖ
γιὰ τὸ φιλί σου ἐγὼ ἂς πεθάνω.

Καὶ πάνε ἀγκαλιασμένοι στὴ μεριά,
ποῦ ἐκεῖνη τόνε παίρνει.
Βαρειὰ ἡ ἀνάσα γύρω τῶν ἀνθῶν βαρειά,
στὴ νύχτα ἕνα μεθῦσι φέρνει,

Ποῦ βαλαντώνει τὸν τραγουδιστὴ
γιὰ τὴν πανώρια κόρη.
—Ἔλα, στὴν ἀγκαλιά μου γεῖρε τὴ ζεστή,
χρυσό, ξεχωριστό μου ἀγόρι,

Καὶ πάρε τὸ φιλί μου — ὤ, τὸ φιλί —
πρὶν νὰ σοῦ πῶ τραγούδια.
Ἐγὼ εἶμ' ἐκείνη, ποῦ φαρμάκεψα ἡ τρελλὴ
τὰ χείλη μου μὲ δυὸ λουλούδια.

Δὲν εἶμ' ἐγὼ τῆς Ρήγισσας παιδί,
— μοῦ τάπε μιὰ τσιγγάνα.
Ἐγὼ εἶμ' αὐτή, ποῦ τὸ βιολί σου τραγουδεῖ,
κι' ἔχω μιὰ Μάγισσα γιὰ μάνα.

Μιὰ Μάγισσα, τοῦ Ρήγα σαστικιὰ
καὶ κόρη ἑνὸς Ἀράπη,
κι' ἔγινα τώρα κάθε νύκτα ξωτικιά,
νὰ σέρνω σκλάβους στὴν ἀγάπη.

Κούφια χωρίζει ἀπόψε καὶ βουβὴ
πνοὴ τὰ κλώνια ἐκεῖνα·
μιὰ χρυσοδέομη ἀπ' τὸ φεγγάρι ἂν κατεβῇ,
στοῦ κόρφου μου γλυστράει τὰ κρίνα.

Κοίταξ' ἐδῶ στὰ μάτια μου βαθειὰ
καὶ πιάσε μου τὰ στήθεια,
καὶ πές μου, ἂν βρίσκεται τρανότερη Ξωθιὰ
καὶ πειὸ τρανὴ ὠμορφιά, σ' ἀλήθεια.

Μὰ ἂν ἕνας, ποῦ γυρνᾷ καὶ τραγουδεῖ
τὶς νύχτες μὲ φεγγάρι,
δὲν εἶναι ὀρθὸ τοῦ Ρήγα τῶμορφο παιδὶ
γυναῖκα μιὰ φορὰ νὰ πάρῃ,

Δικό σου εἶναι, χρυσέ μου, τὸ φιλί
μαζὶ μὲ τὰ τραγούδια.
Στὴ μαύρη ζῆλεια μου φαρμάκεψα ἡ τρελλὴ
τὰ χείλη μου μὲ δυὸ λουλούδια ....

Κι' ὁ νειὸς τῆς Ρηγοπούλας τὰ φιλιὰ
ρουφάει καὶ δὲ χορταίνει.
Πάει κι' ἡ μιλιά του, ἡ ζαχαρένια του μιλιά,
καὶ τώρα πειὰ δὲν ἀπομένει,

Παρὰ τὸ μάγο του βιολί, ποῦ ἀργὰ
στὴ χώρα σιγοκλαίει
κι' ἀπὸ τὴ νύχτα ἐκεινη πικροχολογᾷ,
ποὺ λές κι' ἕνα τραγοῦδι λέει :

— Μιᾶς Μάγισσας ἡ κόρη ἡ ξωτικιὰ
στοῦ κήπου τἄνθια χάμου,
μὲ τὰ φιλιά της μὲ φαρμάκεψε ἡ κακιὰ
κι' ἄλλοί, μοῦ πιάστηκε ἡ μιλιά μου.

Ἀθῆναι. ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

✻ ΤΑ ΕΙΔΩΛΑ ✻

Ο *γεγονὸς τῆς ὑποστάσεως τῶν φαντασμάτων, λέγει ὁ Λομπρόζο εἰς τὸ περὶ πνευματισμοῦ καὶ ὑπνωτισμοῦ βιβλίον του, παύει νὰ φαίνεται ἀπίστευτον καὶ παράδοξον, ἐὰν παραδεχθῇ κανεὶς ἐκεῖνο ποῦ λέγεται εἴδωλον, ποῦ οἱ Γάλλοι τὸ λένε double, οἱ Ἄγγλοι wraith καὶ οἱ Γερμανοὶ Doppelgänger καὶ διὰ τὸ ὁποῖον ἀναφέρουν τόσα οἱ ἀρχαῖοι μῦθοι. Ἀλλ' οἱ ἀρχαῖοι δὲν εἶχαν μελετήσει παρὰ ὀλίγας μόνον περιπτώσεις ἐμφανίσεων καὶ σκέψεων, ἐνῷ οἱ σύγχρονοι συνήθροισαν μιὰ μεγάλη σειρὰ ἀπὸ παρατηρήσεις καὶ δοκιμάς, ἴσως ἀμφισβητησίμους, ληφθείσας κατὰ μόνας, ἀλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει ἀποκτώσας, ὅπως ἡ πέτρες ἑνὸς θόλου, μεγάλην στερεότητα ἐκ τῆς συνενώσεώς των.*

✻

Ἡ πρώτη ὑπόμνησις τοῦ εἰδώλου εὑρίσκεται εἰς τὰς παρατηρήσεις ποῦ ἔκαμεν ὁ Ρόκας καὶ αἱ ὁποῖαι ἀργότερα ἐξηλέγχθησαν ἀπὸ τὸν Makwel. Καὶ οἱ δύο αὐτοὶ σοφοὶ παρετήρησαν, ὅτι ἡ δύναμις ποῦ κατέχουν μερικὰ κύτταρα νευρικὰ νὰ παρατείνουν τὴν μυικὴν κίνησιν καὶ ἡ εὐαισθησία, προεκτείνονται εἰς μικροτέραν ἀπόστασιν τοῦ ἅματος εἰς τοὺς μαγνητικούς, τοὺς ὑπνωτιστικοὺς καὶ τοὺς μεδιανιμικοὺς ὕπνους μερικῶν αἰσθητικῶν ὄντων. Μιὰ πρώτη ζώνη εὐαισθησίας ἐκτείνεται ἐκ τῆς ἐπιφανείας, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεται τὸ σῶμα, μέχρις ἀποστάσεως 3-4 ἑκατοστομέτρων. Γύρω ἀπὸ τὴν ζώνην, κατὰ διαστήματα 6-7 ἑκατοστομέτρων εὑρίσκονται καὶ ἄλλα σώματα ἀλληλοδιαδεχόμενα μέχρι 2-3 μέτρων. Τὰ στρώματα αὐτὰ καταλήγουν εἰς δύο ἀντιθέτους πόλους εὐαισθήτους, κειμένους ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ τοῦ ὑποκειμένου. Τέλος οἱ δύο αὐτοὶ πόλοι ἑνοῦνται καὶ ἡ εὐαισθησία τοῦ ὑποκειμένου μεταφέρεται, σὰν ἕνα κοστοῦμι, σ' ἕνα manneguin, σ' ἕνα εἶδος φάντασμα, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ μέσου αὐτοῦ ἠμπορεῖ ν' ἀπομακρυνθῇ κατὰ διαταγὴν τοῦ ὑπνωτίζοντος καὶ νὰ περπατήσῃ διὰ μέσου διαφόρων ἐμποδίων, διατηροῦν τὴν εὐαισθησίαν του.

Ἡ ὑπόστασις τοῦ εἰδώλου αὐτοῦ ἐπεβεβαιώθη καὶ ὑπὸ τοῦ Durville. Μὲ τὴν βοήθειαν τῶν passes τῶν μαγνητιστῶν καὶ ἄλλων μεθόδων, ἐδημιούργησεν ἕνα εἶδος εἰδώλου γύρω ἀπὸ δύο ὑποκείμενα, τὰ ὁποῖα ἠμποροῦσαν κατὰ διαταγὴν νὰ δώσουν κτυπήματα εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ αὐτά. Ἐξακολουθὼν τὰ πειράματα, παρετήρησε νὰ σχηματίζεται εἰς ἀπόστασιν 50 — 60 ἑκατοστομέτρων ἀπὸ τὰ μέντιουμ ἕνα ἀληθινὸν φάντασμα, τὸ ὁποῖον μποροῦσε νὰ ἀπομακρυνθῇ λιγάκι. Τὰ διάφορα μέλη τοῦ εἰδώλου αὐτοῦ ἐξήρχοντο σὰν ἀναθυμιάσεις καπνοῦ, ἀπὸ τὸ μέτωπον ἀπὸ τὸ στόμα καὶ ἀπὸ τοὺς ρώθωνας τοῦ μέντιουμ, ἀποτελοῦσαν ἕνα σύνολον, ποῦ ὁμοίαζε μ' αὐτὸ πολὺ καὶ ἦσαν φωτεινὰ καὶ κάπως πυκνά. Τὸ εἴδωλον αὐτὸ ἦτο συνδεδεμένον μὲ τὸ σῶμα μ' ἕνα κορδόνι ρευστωειδὲς ἀναχωροῦν ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ ἐπιγαστρίου. Ἐνῷ δὲ τὰ ὁρατὰ ὄργανα τοῦ εἰδώλου αἰσθάνονται, αἱ πραγματικαὶ αἰσθήσεις τοῦ μέντιουμ μένουν ἀναίσθητοι. Ὅταν πλησιάζει κανεὶς τὸ εἴδωλον αὐτό, αἰσθάνεται νὰ τὸν κτυπᾷ ἕνας ἄνεμος κρῦος. Ἐὰν τὸ ἐγγίσῃ αἰσθάνεται μιὰ φρεσκάδα ὑγρὰν καὶ μέσα εἰς τὸ σκότος τὰ δάκτυλα καθίστανται φωτεινά. Τὸ εἴδωλον πολλῶν μέντιουμ ἠμπορεῖ νὰ παραγάγῃ ἤχους ὁμοίους μὲ τοὺς ἤχους τοῦ γρατζουνίσματος, κτυπήματα εἰς ἀπόστασιν, ν' ἀνοίξῃ πόρτες, κιβώτια κλπ. Ὁ μαγνητισὴς Lewis παρεκλήθει πρό τινος ἀπὸ κάποιον φίλον του νὰ πάγῃ εἰς τὸ σπίτι του, νὰ πλησιάσῃ μίαν κυρίαν καὶ νὰ ἐγγίσῃ τοὺς ὤμους της. Ἔστειλε νὰ πιστοποιήσῃ τὸ πρᾶγμα καὶ εὗρε τὸ σπίτι ἄνω κάτω, διότι ἕνα φάντασμα, τὸ ἐδωλον τοῦ Lewis, εἰσῆλθε ἐκεῖ καὶ ἤγγισε μίαν κυρίαν εἰς τοὺς ὤμους.

Ὅταν τὰ γεγονότα αὐτὰ γίνουν παραδεκτά, εἶναι εὔκολον νὰ ἐννοήσῃ κανεὶς τὸ ἑξῆς: Ὅταν ἀποκοιμοῦνται αἱ αἰσθήσεις κατὰ τὸν ὕπνον, τὸ εἴδωλον ἠμπορεῖ νὰ ἐνεργήσῃ καὶ νὰ μεταφερθῇ εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, ὅπως εἰς τὴν ἑπομένην περίπτωσιν, ἐξακριβωθεῖσαν ἀπὸ τὸν Hyslop. Ὁ ἰατρὸς C. W. S. ἐγείρεται ἀπὸ βαθὺν ὕπνον μίαν Κυριακὴν κατὰ τὸ ἔτος 1907, τὴν πρώτην μεταμεσονύκτιον ὥραν μὲ τὴν καθαρὰν ἰδέαν, ὅτι μέσα εἰς τὸν κοιτῶνά του εὑρίσκεται κάποιο πρόσωπο. Ἀναζητῶν εἰς ὅλας τὰς γωνίας, βλέπει ἐξαφνα εἰς τὰ πόδια τοῦ

κρεββατιοῦ του τὴν γυναῖκά του μὲ τὰ ἐσώρρουχά της. Τὴν ρωτᾷ τί κάνει ἐκεῖ καὶ αὐτὴ τοῦ ἀπαντᾷ, ὅτι ἦρθεν ἀναζητοῦσα νέα του. Κατόπιν τὸν πλησιάζει, τὸν ἀσπάζεται καὶ ἔπειτα ἐξαφανίζεται. Σημειωτέον, ὅτι ὁ ἰατρὸς ἔλειπε σὲ ταξεῖδι. Τὸ πρωὶ ἐτηλεγράφησεν εἰς τὴν γυναῖκά του, ἡ ὁποία τοῦ ἀπήντησεν, ὅτι δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ φαινόμενον, ἀλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει εὑρίσκεται ἄριστα εἰς τὴν ὑγείαν της. Ἐπιστρέψας μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔμεινεν ἔκπληκτος, ὅταν ἡ γυναῖκά του τὸν ρώτησε ἐὰν κοιμήθηκε καλὰ τὴν νύκτα τοῦ Σαββάτου. Τῆς ζήτησεν ἐξηγήσεις καὶ ἐκείνη τοῦ ἀπήντησεν, ὅτι εἶχε διαβάσει εἰς τὸ «Laws of Physical Phénomens» τοῦ Hadeson, ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ ἐμφανισθῇ κανεὶς σ' ἕνα πρόσωπο, ποῦ εὑρίσκεται μακρυά, ἀρκεῖ νὰ προσηλώσῃ τὸν νοῦν του σ' αὐτό, πρὶν κοιμηθῇ καὶ ὅτι ἔκαμε τὸ πείραμα αὐτό.

✻

Ἂς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ εἰδώλου ἐν τῇ μεδιανιμικῇ καταστάσει.

Ὁ Krookes διηγεῖται, ὅτι εἶδε τὸ εἴδωλον τῆς κυρίας Fag νὰ παίρνῃ ἕνα βιβλίον, κείμενον εἰς ἀπόστασιν ὀκτὼ ποδῶν τῆς ἀνωτέρω κυρίας. Ἡ κόρη ἑνὸς εἰρηνοδίκου Γάλλου ἠμποροῦσε νὰ ἀποστέλλῃ τὸ εἴδωλόν της εἰς τὰ πρόσωπα ποῦ τὴν ἐπιθυμοῦσαν. Ἄλλο παράδειγμα. Ὁ Οὐζέμα Οὐσάτζο, ἱεραπόστολος σὲ κάποια φυλὴ ἀγρίων, ἐδήλωσε σ' ἕνα ἀξιωματικόν, ὅτι εἶναι ἱκανὸς νὰ μεταφερθῇ ἀμέσως εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Yemog, ἀπέχουσαν τέσσαρας ἡμέρας ἀπὸ τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκοντο. Ὁ ἀξιωματικὸς παρέστη εἰς τὴν προετοιμασίαν ἐκείνου, ποῦ ἐκάλει ἀναχώρησίν του, ἐδέχθη νὰ παραγγείλῃ εἰς ἕνα φίλον του, μένοντα εἰς ἀπόστασιν τριῶν ἡμερῶν. Ὁ Οὐζέμα ἄναψε μιὰ φωτιὰ ἀπὸ μυροβόλα φύλλα, ἔβγαλε τὰ ἐνδύματά του, τραγούδησεν ἕνα τραγοῦδι παράξενο, προσκάλεσε τὰ πνεύματα τῶν δασῶν καὶ τῶν ὑδάτων καὶ ἔπειτα παρεδόθη σ' ἕνα πρωτότυπον ὕπνο. Μετ' ὀλίγας ὥρας τῆς ναρκώσεως αὐτῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν κάθε ἴχνος ζωῆς ἐφάνη ὅτι σταμάτησεν, ἐξύπνησε μὲ τὸ σῶμά του κατειλημμένον ἀπὸ σπασμοδικὰς κινήσεις καὶ ἐδήλωσεν, ὅτι ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν Yemog. Τὸ πρᾶγμα ἐπεβεβαιώθη ὀλίγον βραδύτερον ἀπὸ τὸν φίλον τοῦ ἀξιωματικοῦ.

Ἀπὸ τὸ γεγονὸς αὐτὸ προκύπτει καθαρά, ὅτι ὁ Οὐζέμα μὲ τὴν βοήθειαν ὑπνωτιστικῶν μέσων, κατώρθωσε νὰ χωρίσῃ ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του τὸ εἴδωλόν του καὶ νὰ τὸ στείλῃ εἰς τὸ συμφωνηθὲν μέρος.

Κατὰ τὸ 1845 ἡ Δις Αἰμιλία Σαζέ, καταγομένη ἀπὸ τὴν Ντιζόν, ἦτο διδασκάλισσα εἰς ἕνα παρθεναγωγεῖο εἰς τὴν Λιβονίαν τῆς Ρωσσίας. Ὀλίγας ἑβδομάδας μετὰ τὴν ἄφιξίν της εἰς τὴν Ρωσσικὴν πόλιν ἤρχισαν νὰ διαδίδωνται σωρεῖαι φημῶν εἰς βάρος της. Μίαν ἡμέραν, ποῦ ἔκαμνε μάθημα εἰς δεκατρεῖς ἀπὸ τὰς μαθητρίας της, ἔξαφνα αἱ τελευταῖαι αὐταὶ εἶδαν δύο Αἰμιλίας, τὴν μίαν νὰ γράφῃ εἰς τὸν πίνακα καὶ τὴν ἄλλην πλάϊ της νὰ μιμῆται τὰς κινήσεις της.

Μίαν ἄλλην ἡμέραν, ποῦ ἔτρωγεν εἰς τὴν τραπεζαρίαν μαζὶ μὲ τὰς μαθητρίας, ἐγένετο πάλιν ὁρατὸν ὄπισθέν της τὸ εἴδωλόν της νὰ μιμῆται τὰς διαφόρους κινήσεις της. Ἄλλην φορὰν πάλιν εὑρίσκετο στὸ κρεββάτι ἀπὸ ἕνα ἐλαφρὸ κρυολόγημα. Μιὰ φίλη της, ἡ Δις Βραγκέλ, τῆς κρατοῦσε συντροφιά, ὅταν ἔξαφνα εἶδε τὸ εἴδωλον τῆς Αἰμιλίας νὰ περιπατῇ μέσα εἰς τὸ δωμάτιον. Κάποτε εἶχε συναθροίσει τὰς μαθητρίας της διὰ κέντημα καὶ αὐτὴ εἶχε πάγει στὸν κῆπο διὰ νὰ μαζέψῃ λουλούδια. Ἔξαφνα αἱ μαθήτριαι τὴν εἶδαν νὰ κάθεται μέσα εἰς τὴν αἴθουσαν ἀκίνητος καὶ ἄφωνος. Δύο ἀπὸ τὰ παιδιὰ πῆγαν νὰ τὴν ἐγγίσουν ἀλλὰ εἶδον ὅτι ἦτο ἄϋλος καὶ ἤρχισεν νὰ ἐξατμίζεται σιγὰ-σιγά. Ἀνάλογα συμβάντα ἔλαβον χώραν καὶ ἄλλα πολλὰ κατὰ τὸ διάστημα δεκαπέντε μηνῶν καὶ ἠνάγκασαν τοὺς προϊσταμένους τοῦ Παρθεναγωγείου νὰ τὴν παύσουν. Ἀναχωροῦσα εἶπεν: «Εἶναι ἡ δεκάτη ἐνάτη φορὰ ποῦ μὲ διώχνουν γι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν».

Ὅμοια παραδείγματα ὑπάρχουν ἄπειρα.

Ἔπειτα ἀπὸ ὅλα τὰ ἀνωτέρω προκύπτει, ὅτι ἡ ἐκδήλωσις τοῦ εἰδώλου συσχετίζεται μὲ τὰς διαφόρους ἀνωμάλους ψυχικὰς καταστάσεις. Τὸ εἴδωλον ἐξηγεῖ, χωρὶς νὰ παρίσταται ἀνάγκη νὰ ζητηθῇ ἡ συνδρομὴ τῶν πνευμάτων, πλεῖστα πνευματικὰ φαινόμενα. Τὸ εἴδωλον ἐξηγεῖ, εἰς τὸ μέντιουμ, τὴν ἰδιότητα τοῦ δυνατοῦ τῆς ὁράσεως, εἰς τὸ σκότος. Τὸ εἴδωλον ἐπίσης ἐξηγεῖ εἰς τὸν ὑπνοβάτην τὴν μεταλλαγὴν τῶν αἰσθήσεων, ἡ ὁποία τὸν κάμνει νὰ βλέπῃ μὲ τὰ αὐτιὰ π.χ. νὰ ὀσφραίνεται μὲ τὰ γόνατα κλπ.

Ἐπίσης ἠμπορεῖ νὰ δώσῃ εἰς τὰ μέντιουμ καὶ εἰς τοὺς ὑπνοβάτας τὴν ἰδιότητα νὰ βλέπουν εἰς ἀπόστασιν, ἢ διὰ μέσου ἀφανῶν σημάτων.

Τὸ εἴδωλον ἐπίσης δίδει σαφῆ ἰδέαν τῆς ὑπάρξεως ἀτμοειδῶν σωμάτων, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἐπί τινα χρόνον, τὰς δυνάμεις καὶ τὰς αἰσθήσεις ἑνὸς πραγματικοῦ σώματος. Ἐπίσης τὸ εἴδωλον ἠμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς τὸ συνδετικὸν μεταξὺ τοῦ μέντιουμ καὶ τοῦ πνεύματος ἑνὸς ἀποθανόντος. Ἀλλ' ἐνῷ τὸ τελευταῖον αὐτὸ φαίνεται ἀθάνατον, τὸ εἴδωλον δὲν διατηρεῖται μετὰ τὴν ἐπιθάνατον ἀγωνίαν ἑνὸς ἀτόμου. Ἡ ἐνέργειά του συμφωνεῖ μὲ τὴν ἐνέργειαν τοῦ ζῶντος, ἐνῷ ἡ ἐνέργεια τῶν ἀποθανόντων εἶναι συνήθως αὐτόνομος καὶ συχνὰ εὑρίσκεται εἰς ἀντίθεσιν μὲ τὴν ἐνέργειαν τοῦ μέντιουμ. Τὸ πνεῦμα ἐμφανίζεται μὲ ὄψιν

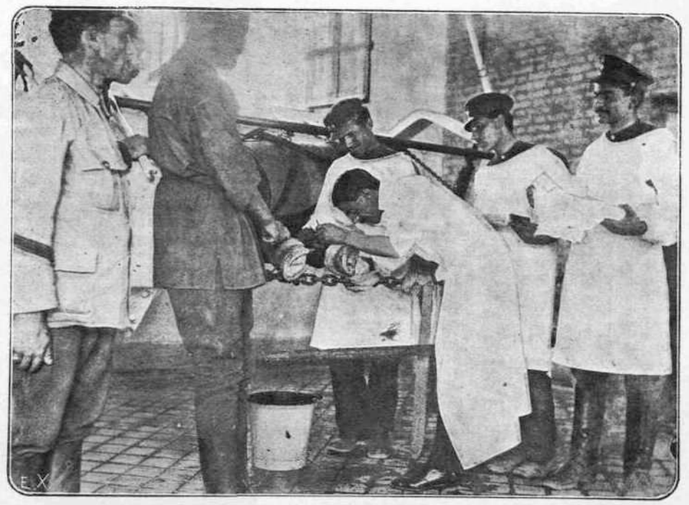

ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ ΤΩΝ ΚΤΗΝΩΝ. — Δὲν εἶναι μόνον οἱ ἄνθρωποι, ποῦ ἔχουν ἀνάγκην νοσοκομείων διὰ νὰ νοσηλεύωνται. Καὶ τὰ κτήνη, τὰ ὁποῖα τόσον χρήσιμα εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἔχουν ἀνάγκην περιποιήσεως καὶ συστηματικῆς νοσηλείας. Ἀπὸ τὴν σκέψιν αὐτὴν ἀναχωροῦσα ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα, ἴδρυσε καὶ ἔχει ὑπὸ τὴν προστασίαν Της νοσοκομεῖον κτηνῶν, εἰς τὸ ὁποῖον νοσηλεύονται καὶ θεραπεύονται τὰ ζῶα, ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ ὁ ἄνθρωπος καὶ τὰ ὁποῖα ἀλλοιώτικα θὰ ἀπέθνησκαν. Ἐγχειρήσεις, ἀκτινοσκοπήσεις, ἠλεκτρικὰ λουτρά, μασάζ, ἐπίδεσμοι, δίαιτα, ἐνέσεις, ὅλα τὰ μέσα τῆς τελειοποιήσεως ἐπιστήμης ἐφαρμόζονται διὰ τὰ ἀσθενῆ ζῶα, ἀπαράλλακτα ὅπως ἐφαρμόζονται καὶ διὰ τὸν ἄνθρωπον.

φαντάσματος χωριστοῦ ἀπὸ τὸ μέντιουμ δεικνύει ἐνέργειαν ἐχούσα τὸν ἀτομικὸν χαρακτῆρα τῶν ἀποθανόντων.

✻

Οἱ Αἰγύπτιοι διέκριναν τρία στοιχεῖα εἰς κάθε ἄνθρωπον. Τὸ σῶμα, τὸ **Κού,** *φωτεινὸν ἢ πνεῦμα καὶ τὸ* **Σκὰ** *τὸ εἴδωλον δηλαδή, θεωρούμενον ὡς σύνδεσμος καὶ μεσάζον μεταξὺ τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος. Ὠνόμαζαν ἐπίσης* **σρὶτ** *ἢ σκιὰν καὶ πίστευαν, ὅτι ἦτο καμωμένον ἀπὸ ὅλην λεπτήν, καλύπτουσαν τὸ ζωντανὸν σῶμα, λαμβάνον τὸ σχῆμα καὶ τὰς ἰδιότητας κατὰ τὰς διαφόρους ἡλικίας τῆς ζωῆς καὶ χανόμενον μαζὺ μὲ τὸν θάνατον τοῦ σώματος. Τὸ θεωροῦσαν γενικῶς ἀόρατον καὶ ὁρατὸν μόνον εἰς ὀλίγους ἱερεῖς καὶ σὲ μερικὰ μέντιουμ, ἱκανὰ διὰ τὸ πρᾶγμα αὐτό, ἔπειτα ἀπὸ μακρὰν εἰδικὴν ἐξάσκησιν, ἢ διότι τὸ ἀπέκτησαν δῶρον ἐκ τῆς φύσεως.*

✻ ✻ ✻

Εἰς τὸ Ἑστιατόριον.

Πελάτης.— Ἔλα δῶ γκαρσόν, γιατί μοῦ εἶπες ὅτι αὐτὴ ἡ κοτολέττα εἶναι καλή, ἐνῷ εὑρῆκα μίαν μυγα μέσα;

Γκαρσόνι.— Κύριε οὐδὲν καλὸν ἀμυγὲς κακοῦ!...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΩΝ ΜΙΚΡΟΒΙΩΝ

Τὰ μικρόβια ἐσυνηθίσαμεν νὰ τὰ θεωροῦμεν ὡς ἐπάρατα ὄντα, τῶν ὁποίων ὁ σκοπὸς εἶναι ἡ ἀποσάθρωσις τῆς ζωῆς καὶ τῆς ὑγείας μας. Ἡ ἰδέα αὕτη ἐγεννήθη εἰς τὸν πολὺν κόσμον, λόγῳ τοῦ ὅτι αἱ φρικωδέστεροι νόσοι καὶ αἱ ἐπικινδυνέστεροι ἐπιδημίαι γεννῶνται καὶ διαδίδονται ὀλεθρίως διὰ διαφόρων μικροβίων. Ἐὰν ὅμως ὑπάρχουν μικρόβια ὀλεθρίαν ἔχοντα ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ μας, ὑπάρχουν καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα εἶναι οἱ καλλίτεροι φίλοι μας ἐν τῇ φύσει.

Ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀὴρ περιέχει ἕνα στοιχεῖον σπουδαιότατον, τὸ ἄζωτον. Τὸ ἀέριον αὐτὸ τὰ φυτὰ δὲν μποροῦν νὰ τὸ πάρουν ἀπὸ τὸν ἀέρα ὅπως εἶναι, ἐνῷ τοὺς εἶναι χρησιμώτατον. Ὑπάρχει ὅμως ἕνα εἶδος μικροβίων, τὰ ὁποῖα κατωρθώνουν ὥστε τὸ ἄζωτον νὰ τὸ ἑνώνουν μὲ ἄλλα στοιχεῖα καὶ νὰ σχηματίζουν ἑνώσεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι θρεπτικώταται τροφαὶ διὰ τὸν φυτικὸν κόσμον.

Πρὸ δύο περίπου ἐτῶν, εἰς τὰ διάφορα ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια, ἤρχισαν νὰ γίνωνται ἀντικείμενον ἐπισταμένης ἐρεύνης αὐτὰ τὰ πολύτιμα μικρόβια. Κατώρθωσαν δὲ νὰ τὰ συλλέξουν ἐντὸς ὑαλίνων δοχείων καὶ νὰ τὰ ἀποστέλλουν ταχυδρομικῶς εἰς τοὺς γεωργούς, διὰ νὰ τὰ σπέρνουν μαζὶ μὲ τὸν σῖτον, ὥστε νὰ εἶναι πολὺ κοντὰ εἰς τὸν σπόρον καὶ νὰ τοῦ προσφέρουν τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας των, παρέχοντα τὸ ἄζωτον, τὸ ὁποῖον χρειάζεται διὰ νὰ τραφῇ καὶ νὰ ἀναπτυχθῇ ἕνα φυτόν.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὁ ἀγρὸς χωρὶς νὰ ἐξαντλῆται εἰς θρεπτικὰς οὐσίας, εἶναι δυνατὸν νὰ χρησιμοποιῆται κατ' ἔτος διὰ τὴν σπορὰν τοῦ σίτου μὲ τὴν αὐτὴν πάντοτε παραγωγήν.

Δὲν εἶναι ὅμως μόνον αὐτὴ ἡ ὑπηρεσία, τὴν ὁποίαν μᾶς προσφέρουν τὰ μικρόβια.

Θὰ ἐξετάσωμεν τὴν δρᾶσιν των ἀπὸ ἰατρικῆς ἀπόψεως, ἥτις εἶναι καὶ ἡ σπουδαιοτέρα. Ὑπάρχει ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς μικροβίων, τὰ ὁποῖα καλοῦνται ἐπιστημονικῶς, τοῦ γάλακτος. Τὰ μικρόβια αὐτὰ εὑρίσκονται εἰς πολὺ μεγάλας ποσότητας ἐντὸς τῶν σταύλων καὶ ἀοράτως εἰσέρχονται εἰς τὸ γάλα μετὰ τὸ ἄρμεγμα. Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι εἰσερχόμενα εἰς τὸ γάλα καὶ πολλαπλασιαζόμενα, ἐμποδίζουν τὴν εἴσοδον ἄλλων μικροβίων, τὰ ὁποῖα θὰ μποροῦσαν νὰ μᾶς βλάψουν. Εἰσερχόμενα εἰς τὸν ὀργανισμόν μας ἐξακολουθοῦν τὴν ἐνεργητικήν των δρᾶσιν, ἐμποδίζοντα τὸν πολλαπλασιασμὸν ἄλλων βλαβερῶν μικροβίων, τὰ ὁποῖα, εἴτε διὰ τῶν τροφῶν, εἴτε διὰ τοῦ ἀέρος, εἰσέρχονται ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν εἰς τὸν ὀργανισμόν μας. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον οἱ ἰατροὶ διατάσσουν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς τὸ γάλα.

Ἀκόμη καὶ ἡ παρασκευὴ τοῦ βουτύρου καὶ τυροῦ ὠφείλεται εἰς τὰ μικρόβια. Ἀλλὰ μήπως καὶ τὸ κρασὶ καὶ τὰ δέρματα καὶ ἄλλα δὲν ὀφείλονται εἰς αὐτά; Πολὺ περίεργον ὅμως εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δράσεώς των ὅσον ἀφορᾶ τοῦ νὰ διατηροῦν τὴν ὡραιότητα τῆς φύσεως. Τὰ φύλλα τοῦ φθινοπώρου, τὰ ὁποῖα εἰς τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου σκορπίζονται εἰς τὸ ἔδαφος μαραμένα χωρὶς καμμιὰ ζωή, διὰ τῆς ἐνεργείας τῶν μικροβίων, μεταβάλλονται εἰς οὐσίας, τὰς ὁποίας, ἀπορροφόντα τὰ δένδρα ἀπὸ τὸ ἔδαφος, λαμβάνουν τὰ συστατικά, τὰ ὁποῖα χρειάζοντα τὰ νέα φύλλα νὰ βλαστήσουν τὴν ἄνοιξιν καταπράσινα καὶ γεμάτα ζωὴ καὶ ἐμορφιά.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΕΥΓΕΝΕΙΑΔΟΥ

Μία ἀπὸ τὰς νεωτεριστικοτέρας καὶ τὰς πλέον εὐμεθόδους ἑλληνίδας διδασκαλίσσας. Κατάγεται ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἐδίδαξεν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν. Τώρα διωρίσθη εἰς τὸ ἄσυλον τῆς «Ἁγίας Αἰκατερίνης» τὸ ὁποῖον ἐν τῷ προσώπῳ της εὗρε τὸν ἄνθρωπόν του.

* * *

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠ' ΟΛΑ

Η ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ.—Ἀναγκαζόμεθα ἀκόμη μίαν φορὰν νὰ ἐπαναλάβωμεν, ὅτι τὸ ἑβδομαδιαῖον συμπλήρωμα τῆς «Εἰκονογραφημένης» ἀποστέλλεται ΔΩΡΕΑΝ πρὸς τοὺς συνδρομητάς μας. Ἡ «Εἰκονογραφημένη», ὅπως ἐγράψαμεν ἐπανειλημμένως μέχρι τοῦδε, ἐπιθυμοῦσα νὰ ἔρχεται εἰς συχνοτέραν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν συνδρομητῶν αὐτῆς, ἀπεφάσισε, προβαίνουσα εἰς μεγάλας θυσίας, ἐπειδὴ ἦτο ἐντελῶς ἀδύνατον ὑπὸ τὰς παρούσας συνθήκας, νὰ ἐκδίδεται δεκαπενθήμερος, νὰ πυκνώσῃ τὴν ἔκδοσιν αὐτῆς διὰ τοῦ ἑβδομαδιαίου συμπληρώματος, τὸ ὁποῖον εἶναι παράρτημα αὐτῆς. Οἱ συνδρομηταὶ τῆς μηνιαίας «Εἰκονογραφημένης», οἱ καταβάλλοντες τὴν αὐτὴν συνδρομὴν ὅπως καὶ πρότερον, ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνουν ΔΩΡΕΑΝ καὶ τὴν ἑβδομαδιαίαν ἔκδοσιν.

*

ΕΡΑΤΩ Θ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ

Ἐν μέσῳ βαθυτάτου γήρατος, περιστοιχουμένη ὑπὸ τέκνων, τὰ ὁποῖα ἀρίστην κατέχουν ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν, ἀπέθανε τὸν λήξαντα μῆνα ἡ σεβαστὴ δέσποινα καὶ ἐνάρετος μήτηρ Ἐρατὼ Θ. Βρατσάνου. Ἡ μεταστάσα διακρινομένη διὰ τοὺς ἑλληνοπρεπεῖς τρόπους της, τὸ ἥπιον τοῦ χαρακτῆρος, τὴν χριστιανικότητα καὶ τὴν εὐγένειάν της, ἦτο σύζυγος τοῦ ἀειμνήστου Θ. Βρατσάνου, υἱοῦ τοῦ πυρπολητοῦ τῶν Ψαρῶν Ἀντωνίου Βρατσάνου καὶ μήτηρ τοῦ ἡμετέρου διευθυντοῦ καὶ Βουλευτοῦ Ψαρῶν κ. Δημ. Βρατσάνου. Ἡ μακαρῖτις καθ' ὅλον τὸν βίον της μίαν μόνον κατέβαλε φροντίδα, πῶς νὰ φανῇ ἀνταξία τῆς μεγάλης οἰκογενείας τοῦ συζύγου της καὶ εἰς μίαν καὶ μόνην φροντίδα συνεκέντρωσε ὅλην της τὴν προσοχήν, πῶς νὰ ἀναθρέψῃ τὰ τέκνα της συμφώνως πρὸς τὰς παραδόσεις τῆς οἰκογενείας της. Ἡ μεταστᾶσα ἐξετιμᾶτο καὶ ἠγαπᾶτο ὑπὸ πάντων, διότι ὑπῆρξε πρότυπον φιλοστόργου μητρὸς καὶ ἀφωσιωμένης συζύγου.

Πάντες ὅσοι ἐγνώρισαν αὐτήν, δὲν δύνανται νὰ ἀναφέρουν πλέον τὸ ὄνομά της παρὰ μὲ δικαιολογημένην λύπην. Οἱ κόποι της καὶ αἱ φροντίδες τὰς ὁποίας κατέβαλε διὰ τὴν ἀνατροφὴν καὶ ἐκπαίδευσιν τῶν τέκνων της δὲν ἀπέδησαν ἐπὶ ματαίῳ ἀλλ' ἐκαρποφόρησαν, διότι ἀπερχομένη εἰς τὸν ἄλλον κόσμον ἐν βαθυτάτῳ γήρατι ηὐτύχησε νὰ ἴδῃ ταῦτα ἀποκατεστημένα τελείως, ὅπως τὸν κ. Ν. Βρατσάνον ἄλλοτε ὑπουργικὸν γραμματέα, τοὺς κ. κ. Ι. καὶ Α. Βρατσάνον ἀνωτέρους ἀξιωματικοὺς τοῦ πολεμικοῦ Ναυτικοῦ, τὸν κ. Δημ. Βρατσάνον διευθυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης», τὸν κ. Σπ. Βρατσάνον καὶ τὰς κυρίας Ἀγγελικὴν Καλημέρη καὶ Ἑλένην Κωνσταντακοπούλου.

*

ΘΕΑΤΡΑ ΕΙΣ ΤΑ ΧΑΡΑΚΩΜΑΤΑ

Εἰς τὸ Παρίσι ἐσχάτως ἤρχισε νὰ γίνεται μία ἐνέργεια διὰ νὰ ἀποκτήσουν θέατρον οἱ ὑπερασπισταὶ τῆς Γαλλίας, οἱ μαχόμενοι καὶ οἱ ταλαιπωρούμενοι εἰς τὸ μέτωπον μέσα εἰς τὰ ἀνήλιαι βάθη τῶν χαρακωμάτων. Καὶ ἡ ἐνέργεια αὕτη ἐπέτυχεν. Θίασοι πολυαρίθμοι κατηρτίσθησαν ὑπὸ τῶν καλλιτέρων ἠθοποιῶν τοῦ Γαλλικοῦ θεάτρου. Ἡ διεύθυνσις τῶν θεάτρων αὐτῶν διατελεῖ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἀκαδημίας τῶν Καλῶν Τεχνῶν καὶ τῇ ἀρωγῇ τῆς Γαλλικῆς Κωμῳδίας. Ἐννοεῖται ὅτι ὅλα τὰ ἔξοδα εἶναι εἰς βάρος τῶν ἱδρυτῶν καὶ οἱ στρατιῶται θεαταὶ δὲν πληρώνουν τίποτε.

*

"Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ,,

Ἡ «Μονμάρτρη» τὸ κομψὸ δηλαδὴ θεατρικὸ ἔργο τοῦ Πιὲρ Φρονταὶ καὶ Πιὲρ Λουΐς ποὺ ξετρέλλανε ἐφέτος τοὺς Ἀθηναίους μὲ τὰς ὥρας του σκηνὰς καὶ τὴν ὡραιοτέραν του πλοκὴν παίζεται αὐτὴν τὴν ἐποχὴν καὶ εἰς τὸ Παρίσι μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν. Οἱ Παριζιάνοι, ὅπως καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, εἶναι ξετρελλαμένοι μὲ τὴν Μαρῆ Κλαὶρ καὶ τὴν χειροκροτοῦν κάθε βράδυ εἰς τὸ θέατρον τοῦ Σατλέ. Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι ταυτοχρόνως παίζεται καὶ εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς κινηματογράφους τῆς Γαλλικῆς πρωτευούσης, ἡ κορδέλλα τοῦ κινηματογραφηθέντος ἔργου, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν πρωταγωνιστὴν παίζει, ὁ ἕτερος τῶν συγγραφέων. Γίνεται τώρα σκέψις, ὅπως γράφουν τὰ Παρισινὰ φύλλα, νὰ ἑτοιμασθῇ ἡ «Μονμάρτρη» διὰ νὰ παιχθῇ καὶ εἰς τὰ χαρακώματα ἐνώπιον τῶν στρατιωτῶν διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὰς ἀναμνήσεις των κομμάτια ἀπὸ τὴν ἐξωφρενικὴν καὶ γλυντζέδικην ζωὴν τῆς ξακουσμένης Παρισινῆς συνοικίας.

* * *

ΠΩΣ ΠΑΡΑΤΙΘΕΝΤΑΙ ΤΑ ΦΡΟΥΤΑ

Εἰς τὸ ζήτημα αὐτό, ἐπεκράτησε ἡ Ἀγγλικὴ μέθοδος. Δὲν βάζουν πλέον εἰς τὶς φρουτιέρες, τὶς καλλιτεχνικὲς πυραμίδες, τὶς ὁποῖες ἔστηναν ἄλλοτε, ἀλλὰ προσπαθοῦν νὰ τὰ παρουσιάζουν μὲ μία φαινομενικὴν ἀτημελησίαν ὡς νὰ μὴν ἐχρειάσθη ἐπιμέλεια διὰ νὰ ἀπαρτίζουν μιὰ φυσικὴν ἐμφάνησι. Πρὸ παντὸς πρέπει τὰ φροῦτα νὰ φαίνονται φρέσκα χωρὶς νὰ ἔχῃ μαραθῇ ἡ ἐπιδερμίς τους ἀπὸ τὴν παραμικρὰν ἐπαφήν. Ἡ φράουλες, τὰ κεράσια, τὰ δαμάσκηνα, τὰ σταφύλια καὶ ἐν γένει, ὅλοι οἱ καρποί, οἱ ὁποῖοι τρώγονται ἀκαθάριστοι, πρέπει νὰ πλένωνται ἐπιμελῶς πρὶν παρατεθοῦν. Πρὸς τοῦτο τοὺς θέτετε προσεκτικὰ ἐντὸς τρυπητοῦ τὸ ὁποῖον βουτᾶτε δύο ἢ τρεῖς φορὲς μέσα σὲ καθαρὸ νερὸ καὶ χωρὶς νὰ τὰ ἀφίσετε μέσα. Κατόπιν τὰ κενώνετε ἐπάνω σὲ μιὰ στεγνὴ πετσέτα διὰ νὰ στεγνώσουν χωρὶς νὰ τὰ ἐγγίσετε. Ἅμα στεγνώσουν τὰ βάζετε στὴν κομποστιέρα ἐπάνω σὲ στρῶμα ἀπὸ χλωρὰ φύλλα.

Ἀντὶ μιᾶς ἢ δυὸ φρουτιέρες δι' ὅλην τὴν τράπεζαν, συνηθίζουν τώρα νὰ βάζουν ἀριστερὰ καὶ ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ πιάτον ἑκάστου δαιτημόνος, ἕνα καλαθάκι ἀπὸ λιγαριὰ καὶ ἀπὸ πορσελάνη ἢ μετάλλινον κατ' ἀπομίμησιν πλεκτοῦ. Σὲ καθ' ἕνα ἀπὸ τὰ πανεράκια αὐτὰ εὑρίσκονται διαφόρων εἰδῶν φροῦτα ἀνακατεμένα μὲ φύλλα καὶ ἄνθη. Διὰ τὰ σταφύλια ἔχουν εἰδικὰ ποτήρια μὲ ὑψηλὸ λαιμό, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ τσαμπί, κρέμεται ὅπως καὶ ἀπὸ τὸ κλῖμα. Ἐν γένει τὰ φροῦτα πρέπει νὰ εἶναι τοποθετημένα κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ὅποιος πέρνει ἕνα, νὰ μὴν κινδυνεύῃ νὰ σκορπίσῃ ὅλα τὰ ἄλλα ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ἐν Ἀθήναις, Τυπογραφεῖον «Ἑστία» Κ. Μάϊσνερ καὶ Ν. Καργαδούρη — 10972.